

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

10 Νοεμβρίου 1933
 Έτος Α'.—Αριθ. φύλλου 16
 Τιμή τεύχους Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
 ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
 Γραφεία : Σόλωνος 18α

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσσητερικου Δρχ. 75
 Έσσητερικου Σελίνια 5
 Αμερικης Δολλάριον 1
 Αιγυπτου Γ. Δ. 25

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΧΑΛΥΨ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΑΖΥ ΤΟΥ

Τὰ «Έλληνόπουλα» δὲν καθιέρωσαν ὡς σήμερα εἰδικὴν σελίδα γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ καὶ τοῦτο γιὰ τὸν θεωροῦν βέβαια ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες καὶ τὶς εὐγενέστερες ἐπιδιώξεις τοῦ παιδιοῦ, ὄχι ὅμως καὶ τὴν μοναδικήν, ὅπως δυστυχῶς κατήντησε νὰ θεωρεῖται τὰ τελευταῖα χρόνια στὸν τόπο μας.

Θεωροῦν ὡς τόσο ὑποχρέωσί τους νὰ ποῦν δυὸ λόγια γιὰ μιὰ ἑλληνικὴ δόξα, ποῦ τιμᾷ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ καὶ ποῦ μᾶς δόθηκε τελευταῖα καὶ σὲ μᾶς ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσουμε ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ παραστοῦμε μάρτυρες στὸν θρίαμβο της.

Θὰ καταλάβετε βέβαια πῶς ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖον θέλουμε νὰ σᾶς μιλήσωμε εἶναι ὁ Τζιμ Λόντος. Οἱ ξένοι τὸν ἔχουν ἐπονομάσει : ὁ «ἄνθρωπος - χάλυψ».

Καὶ εἶναι πραγματικὰ τέτοιος. Μὰ ὁ ἀ-

σαλένιος αὐτὸς ἄνθρωπος ἔχει τόσην ἀρμονικότητα στὶς κινήσεις του, τόσην πλαστικότητα καὶ τόσην χάριν εἰς τὴν σωματικὴν του διάπλασιν ποῦ θὰ τὸν νόμιζε κανεὶς πὺδ πολὺ ὅτι εἶναι καμωμένος ἀπὸ λάστιχο.

Μὰ ἓνα λάστιχο ἐξαιρετικῆς ἀντοχῆς, μπροστὰ στὸ ὁποῖον τίποτα δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ.

“Ὅσοι τὸν εἶδαν τὸν Τζιμ Λόντο ξέρουν πολὺ καλὰ πῶς εἶναι ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος ποῦ σᾶς περιγράφουμε.

Πῶς τὸ κατῶρθωσεν ὅμως; Πῶς μπόρεσε νὰ φθάσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἀνώτερον ἐπίπεδον τῆς σωματικῆς ρώμης καὶ τῆς πλαστικῆς ἀρμονίης, ποῦ τὸν ἔχουν τοποθετήσῃ στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν διεθνῶν παλαιστῶν;

Αὐτὸ βέβαια εἶναι τὸ μυστικὸ του. Τὰ «Έλληνόπουλα» τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς τὸ πῆ γιὰ τοὺς μικροὺς φίλους των.

‘Ο Τζιμ Λόντος

Και εἶχε πράγματι τὴν καλωσύνη νὰ τὸ κάμη ὁ πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου λίγες ἡμέρες προτοῦ νὰ φύγη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγαλῆς Βρετανίας», ὅπου ἔμενε.

— Νὰ τί μᾶς εἶπε:

— Ἄν ἔφθασα ὅπου ἔφθασα, αὐτὸ ἔγινε γιατί ἀρχισα ἀπὸ μικρός, ἀπὸ πολὺ μικρός. Γιατὶ ἀπὸ παιδάκι ἀκόμη εἶχα τὴν συναίσθησι τῆς μεγάλης σωματικῆς ρώμης μου. Ἐκανα καλὰ καὶ τοὺς πιδ δυνατοὺς ἀπὸ τοὺς ὀμηλικούς μου καὶ κανεῖς τους δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ ἀντισταθῆ:

» Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βέβαια δὲν εἶχα καμμιά ιδέα γιὰ τὸν ἀθλητισμό. Κέρδιζα σ' ὄλους τοὺς σχολικοὺς ἀγῶνας ποὺ ἐκάναμε καὶ εἶχα πάρει καὶ πολλὰ σχολικὰ βραβεῖα. Μὰ αὐτὸ ἦταν ὄλο.

» Ἐπειτα σκέφθηκα πὼς τὴν ἐξαιρετικὴ μου δύναμι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ξοδιάζω ἀλόγιστα καὶ βάλθηκα νὰ τὴν καλλιεργῶ συστηματικά.

» Αὐτὸ θὰ σᾶς φανῆ παράξενο. Μὰ δὲν εἶχα οὔτε δάσκαλο κανένα, οὔτε καμμιά ιδέα τῶν κανόνων τῆς ἐλευθέρως πάλης καὶ τῶν μέσων μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖ κανεῖς νὰ κατισχύσῃ τοῦ ἀντιπάλου του.

» Αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ ἐμπόδισε νὰ γυμνάζωμαι κάθε μέρα, μόνος μου βέβαια, κι' ἔτσι ἔφτασα σιγά-σιγά στὸ σημεῖον νὰ κυριαρχήσω τῆς δυνάμεως μου, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μπορῶ πιά νὰ τὴν κατευθύνω ὅπως ἐγὼ ἤθελα καὶ νὰ μὴν μὲ διευθύνῃ ἐκείνη τυφλὰ καὶ ἀσυνείδητα.

» Τὸ μυστικὸ μου ὄλο εἶναι αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα. Ἡ κατοπινὴ μου ζωὴ ὑπῆρξε μιὰ διαρκῆ καὶ συνεχῆ ἀσκήσις. Μὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω: Ἡ ἀσκήσις αὐτὴ ἦταν γιὰ μένα μιὰ ἀδιάκοπη μελέτη πάνω στὰς δυνάμεις μου καὶ στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον μποροῦσα νὰ τὰς ἐξουσιάζω καὶ νὰ τὰς κατευθύνω καλῶτερα.

» Εἶνε ἀλήθεια πὼς ἡ δόξα καὶ οἱ ἀλ-

λεπάλληλοι θρίαμβοι ἦλθαν νὰ μὲ ἀνταμείψουν πολὺ ἐνωρίς. Μὰ καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα τύχης, ἀλλὰ ἡ ἀναγκαῖα συνέπεια τῆς ἐπιμονῆς καὶ τῆς καρτερίας μου.

Καὶ ὁ Τζὶμ Λόντος προσθέτει ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι.

» Μέσα ἀπὸ τὰ «Ἑλληνόπουλα» θὰ ἤθελα νὰ τονισθῆ κάτι ποὺ ἢ προσωπικὴ μου πείρα μὲ ἔκαμε νὰ τὸ ξέρω: Κάθε ἀγώνισμα ἔχει ἕναν ἐσωτερικὸ ρυθμὸ μιὰ ἀνώτερη ἀρμονία· εἶναι ἡ ἐκπροσώπησις μιᾶς ὑψηλῆς καὶ εὐγενικῆς ιδέας. Τὸν ρυθμὸ καὶ τὴν ἀρμονία αὐτὴ ὁ ἀγωνιστὴς ποὺ θέλει νὰ εἶνε ἀξίος τοῦ ὀνόματός του πρέπει νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν βρῆ. Διαφορετικὰ ὄλα τὰ ἀγωνίσματα καταντοῦν βάρβαρος ἐπίδειξις δυνάμεως καὶ ἱκανότητος».

Αὐτὰ μᾶς εἶπεν ὁ Τζὶμ Λόντος. Καὶ τὸ παράδειγμά του ἀξίζει νὰ τὸ μιμηθῆ κάθε παιδί ποὺ θέλει νὰ φθάσῃ κάπως ὑψηλότερα. Στὸν ἀθλητισμό, ὅπως καὶ σ' ὄλα τὰ στάδια τῆς ἀνθρωπίνης προόδου, τὸ πρῶτιστον εἶνε ἡ πίστις εἰς τὸ ἀνώτερον ἰδανικὸν ποὺ θέλει κανεῖς νὰ φθάσῃ.

Ἐπισημῶς

Ἐνας Ἄγγλος, ὁ καθηγητὴς Ἀλντερμαν, ἔπειτα ἀπὸ δύο μηνῶν ταξεῖδι, διὰ νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Αὐστραλία στὸ Λονδίνο, ἐκτυποῦσε ἕνα πρωτὶ τὴν πόρτα ἐνὸς στενοῦ φίλου του.

— Τί ἐκπληξις, τοῦ λέει ὁ φίλος του, ἐνῶ τὸν ὑπεδέχετο, δὲν σ' ἐπερίμενα ἐφέτος!

— Πῶς δὲν μ' ἐπερίμενες, δὲν ξέρεις πῶς πρόκειται αὐτὲς τίς μέρες νὰ λάβῃ χώραν ἐδῶ τὸ Ἐκπαιδευτικὸ Συνέδριον;

— Ἀκριβῶς ξέρω ὅτι τὸ Συνέδριον ποὺ λὲς θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡμέρα περὶ τοῦ ἐποχῆ τοῦ χρόνου, καὶ τότε περίμενα πὼς θὰ ἦρχεσο.

— Ὅχι δά! ἀνεφώνησ' ὁ καθηγητὴς.

Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ξανάφευγε γιὰ τὴν Αὐστραλία, γιατί ἀπλούστατα, διαβάζοντας τὴν πρόσκλησι ποὺ εἶχε λάβῃ εἶχε ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα του γελασθῆ κατὰ ἕνα χρόνο.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Ὁ Νικόλαος Ὁρλώφ ἦταν ἕνα παιδί μόλις δέκα πέντε χρόνων ὅταν ξέσπασε ὁ μέγας πόλεμος. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θρανίον τοῦ σχολείου του καὶ νὰ τρέξῃ νὰ καταταχθῆ ἐθελοντὴς γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν μεγάλη Ρωσσία.

Μὲ τὸ πρῶτον ἀπόσπασμα ποὺ ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο, ὁ μικρὸς Ὁρλώφ βρέθηκε μὲ μᾶς μέσα στὴν ἀγωνία τοῦ πολέμου.

Δὲν τὰ ἔχασε ὅμως καὶ πολὺ γρήγορα τοῦ δόθηκε ἡ περίστασις νὰ δείξῃ τὸν ἠρωτισμὸν ποὺ ἔκλεινε μέσα στὴν παιδικὴ του καρδιά.

Ἦταν κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς αὐστριακῆς ἐπιθέσεως.

Τὸ ἀπόσπασμα, σιτὸ ὁποῖον ἀνῆκε ὁ μικρὸς Ὁρλώφ, βρέθηκε περικυκλωμένο καὶ οἱ ἄνδρες του εἰς μάτην ἀγωνίζοντο περιμένοντας νὰ τοὺς ἔλθῃ κάποια ἐπικουρία.

Ὁ Ρωσικὸς στρατὸς ἐφαίνετο νὰ ἔχει χάσει τὰ ἴχνη των, καὶ δὲν τοὺς ἔμενε ἄλλο παρὰ νὰ πέσουν ὄλοι πολεμῶντας ἀπεγνωσμένα, ἐκτὸς ἂν κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς εὗρισκε τὸ θάρρος νὰ διασχίσῃ τίς ἐχθρικές γραμμὰς γιὰ νὰ ἐπιφέρῃ τὸν σύνδεσμον μὲ τὸν ἐπίλοιπον ρωσικὸν στρατό.

Μ' αὐτὴ τὴν σκέψι ὁ ἀξιωματικὸς τους ἔριξε ἕνα βλέμμα τριγύρω του κι' ἐρώτησε:

— «Ποῖς; θέλει νὰ δοκιμάσῃ;

Οἱ ἄνδρες ἀλληλοκυτιάθησαν καὶ μολοῦν ὄλοι ἦσαν γενναῖοι, κανεῖς δὲν ἀποφάσιζε νὰ θυσιάζῃ νὰ θυσιάζῃ.

Ἀνάμεσα ὅμως στὴ γενικὴ σιωπῆ, ἕνα

παιδί ὤρμησε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τους.

«Ἐγὼ, ἐφώνησε, στείλιτε με!

Ἦταν ὁ Νικόλαος Ὁρλώφ.

Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν κύτταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια:

— «Τόσο μικρὸς σκέφθηκε δὲν εἶναι κρίμα!

Δὲν εἶχε ὅμως καιρὸ νὰ χάσῃ κι' ἐδέχθηκε τὴν πρότασι.

Τοῦ ἔδωσε τίς ἀπαιτούμενες διαταγὰς τοῦ ἔδωσε τὴν εὐχὴν του καὶ μὲ δάκρυα σχεδὸν σιὰ μάτια τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

Μόλις ὁ Ὁρλώφ ξεπρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὰ χαρακώματα, οἱ αὐστριακοὶ ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος ἀρχισαν ἕνα δυνατώτερον ἀκόμη κανονοβολητό.

Ὁ Ὁρλώφ ἤξευρε πὼς τὴν ζωὴν του τὴν κρατοῦσε σιὰ χέρια του, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε, νὰ προχωρῆ μὲ θάρρος ἀποφασισμένος νὰ διασχίσῃ τίς ἐχθρικές γραμμὰς.

Μιὰ στιγμὴ ὁ μικρὸς Ὁρλώφ ἔπεσε χάρμω γιὰ ν' ἀποφύγῃ τίς σφαῖρας ποὺ βροχιδὸν ἐπεφταν τριγύρω του. Οἱ φίλοι του ἐνόμισαν πὼς κάποιο βόλι τὸν πῆρε κι' ἐσκέφθησαν πὼς ἡ θυσία εἶχε πάει χαμένη.

Ὁ μικρὸς Ὁρλώφ ἦταν ὅμως μόνον πληγωμένος, μιὰ σφαῖρα τοῦ εἶχε κτυπήσει τὸ πόδι.

Τὴ σημασία εἶχε γι' αὐτὸν μιὰ πληγὴ ἂν κατῶρθωνε ἔστω καὶ σέρνοντας νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε; Οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος βλέποντάς τον νὰ πέφτῃ ἐνόμισαν πὼς τὸν ξεμπέρεδωναν. Κι' αὐτὸ ἦταν ἡ σωτηρία γιὰ τὸν μικρὸ Ὁρλώφ.

Ἐκτενῶς γὰρ τὴν πληγὴν τὸν ποῦ τὸν ἐπονοῦσε ἐντούτοις πολὺ, δὲν σταμάτησε οὔτε λεπτό καὶ κατώρθωσε ἀποφεύγοντας τὴν ἐχθρική γραμμὴν γὰρ τὴν ξεπεράσθη καὶ γὰρ φθάσῃ στὰ Ῥωσικὰ χαρακώματα. Μόλις οἱ Ῥῶσοι ἀντελήφθησαν τὴν στολήν ἔσπευσαν πρὸς τὸ μέρος του.

Ἦταν καιρὸς, ὁ μικρὸς Ὀρλώφ μόλις ἐπρόφθασε γὰρ μεταφέρει τὶς διαταγὰς ποῦ εἶχε λάβῃ καὶ ἐλυποθήμεσε.

Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα μέσα στὸν καθαρὸ θάλαμο τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου συνῆλθε ἀπὸ τὸν κλονισμό ποῦ εἶχε πάθῃ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἄκουε γὰρ τοῦ λένε, πὼς χάρις σ' αὐτὸν, χάρις στὸ θᾶρρος ποῦ εἶχε δείξει, οἱ συμπατριῶτες του εἶχαν σωθῆ ἀπὸ βέβαιο θάνατο καὶ τὰ ἐχθρικά στρατεύματα εἶχαν ἀναγκασθῆ γὰρ ὑποχωρήσουν.

Ἡ ΓΡΑΦΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ,

περὶ τοῦ ὁποῖου ὁμιλοῦμεν ἐκτενῶς
εἰς ἄλλην σελίδα

Ψυχραιμία

Τὸν καιρὸ ποῦ ὁ μετέπειτα Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος Ζ' ἦταν ἀκόμη πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας, εὐρίσκειτο γὰρ λίγες μέρες στὴν Κιανὴ Ἀκτὴ,

Μιὰ νύχτα ἕνας πολὺ δυνατὸς σεισμὸς ἔγινε αἰσθητὸς, καὶ τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἐφιλοξενεῖτο ὁ νεαρὸς πρίγκηψ ὑπέστη ἕνα γερὸ κλονισμό.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστὰς του ἔντρομος ἔσπευσε πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ πρίγκηπος καὶ ἐκτύπησε μὲ νευρικότητα τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι ἐρώτησε μισοκοιμισμένος ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας;

— Ὑψηλότατε, σεισμὸς, ἀπήντησε ὁ ὑπασπιστής.

— Ἐ! καλὰ διῶξτέ τον, ἀπήντησε ὁ πρίγκηψ, καὶ γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ, ἐσυνέχισε τὸν ὕπνο του.

× × ×

Ἐωτήριο Ποροαίγνιο

Μιὰ μέρα ποῦ ὁ Ναπολέων ἐπρόκειτο γὰρ περᾶσαι ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλιν τῆς Γαλλίας, ἀντελήφθη φθάνοντας ἐκεῖ ὅτι οἱ κάτοικοι εἶχαν κάνει ὑπέρογκες δαπάνες γὰρ γὰρ στολίσουν τὴν πόλιν καὶ γὰρ τὸν ὑποδεχθῶν μεγαλοπρεπῶς.

Ὁ Ναπολέων, ἐξέφρασε στὸν Δήμαρχο ποῦ ἦλθε γὰρ τὸν ὑποδεχθῆ τὴν εὐαρέσκεια του.

Ὅταν ὁμοῦ ὁ Δήμαρχος προσεφώνησε τὸν Ναπολέοντα κατέληξε παρακαλῶντας τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα γὰρ φανῆ ἐπιεικῆ, διότι οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς ἐκείνης πόλεως δὲν ἦσαν εὐποροὶ κατὰ τὸ πλεῖστον.

— Γιατὶ τότε, κύριε Δήμαρχε, τόσες δαπάνες ἐρώτησεν ὁ Ναπολέων. Ἦσαν ἐντελῶς περιττές.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ Δήμαρχος, ἐκάμαμε ὅ,τι ὀφείλαμε, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι... ὀφείλομε ὅ,τι ἐκάμαμε.

Ὁ Ναπολέων, διεσχέδασε πολὺ μὲ τὸ λογοπαίγνιον τοῦ Δημάρχου, καὶ ἔσπευσε γὰρ πληρώσει ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς ποῦ εἶχε ἀνοίξῃ ὁ Δῆμος γὰρ τὴν ὑποδοχὴν του.

Ἡ ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Ἡ ΞΕΝΕΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΜΕ 3000 ΓΡΑΜΜΑΤΑ!

Τὰ σχολεῖα ἄρχισαν καὶ πάλι, μικροὶ μου φίλοι. Καὶ σὰν γὰρ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν κάνω λάθος μὲ τὸ νὰ σᾶς φαντάζωμαι κατσοφιασμένους καὶ ἀγριμένους ἴσως μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς ἀθλοῦς κανόνες τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς ὀρθογραφίας, ποῦ, πρὶν ἀπὸ σᾶς, ἔσπασαν τὸ κεφάλι καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους, ὅταν ἦταν στὴν ἡλικία σας.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς ἀγανακτήσατε τόσες καὶ τόσες φορὲς μαζὺ τους καὶ πὼς βοηθήκατε πολλὰς στιγμὰς τῆς θέσι νὰ σταίτετε περὶπατο τὶς ψιλὰς καὶ τὶς δασεῖες, τὰ ὄμιζον καὶ τὰ ὀμέγα, τὶς περισπωμένες καὶ τὶς ὀξεῖες, γιατί σᾶς καθότανον σὰν μολύβι στὸ στομάχι;

Λοιπὸν, νὰ ποῦ δὲν ἔχετε δίκην. Γιατὶ εἰσαῖτε οἱ πῶς προνομιῶχοι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ὅλων τοῦ κόσμου καὶ θὰ πρέπει νὰ μακαρίζετε τὸν ἑαυτὸ σας γιατί δὲν γεννηθήκατε στὴν Κίνα, ἢ στὴν Ἰαπωνία, ἢ στὴν Ἀραβία ἢ καὶ σ' ὁποιοδήποτε ἀκόμη μέρος τῆς Εὐρώπης ἢ τῆς Ἀμερικῆς.

Τὰ μικρὰ Κινεζόπουλα, ἐπὶ παραδείγματι, εἶναι ὑποχρεωμένα γὰρ μάθουν, οὔτε λίγα, οὔτε πολλὰ, 3000 σημεία, ποῦ ἀποτελοῦν τὸ κινεζικὸν ἀλφάβητον. Καὶ τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ σημεῖα εἶνε πολὺπλοκα καὶ ἄλλα πάλι μοιάζουν τόσο πολὺ μεταξύ τους, ποῦ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ μεγάλη ἐξάσκηση γὰρ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ τὰ ξεχωρίσῃ.

Σημειώστε ἀκόμη πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα δὲν γράφονται μὲ πέννες ἀλλὰ μὲ πιπέλα.

Ἔτσι, γὰρ νὰ σᾶς φέρω ἕνα παράδειγμα, τὸ ῥῆμα «διαβάζω» λέγεται «χου-έ». Γιὰ νὰ γραφῆ ὁμοῦς χρειάζονται καμμιά τριανταριά πιπλιές!

Στὴν Ἀραβία πάλι οἱ μαθηταὶ χρησιμοποιοῦν γὰρ τὸ γράψιμο ἕνα μυτερὸ καλάμι. Τὸ Ἀραβικὸ ἀλφάβητον ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ 28 γράμματα. Τὸ κακὸ ὅμως εἶνε ὅτι καθὲν ἀπ' αὐτὰ γράφεται διαφορετικὰ ἂν βρισκεται μόνον, διαφορετικὰ ἂν βρισκεται στὸ μέσον τῆς λέξεως καὶ διαφορετικὰ πάλι ἂν βρισκεται στὸ τέλος.

Μὰ τὸ πῶς κακὸ εἶνε ὅτι στὴν ἀραβικὴ γλῶσσα τὰ φωνήεντα παραλείπονται. Ἡ λέξις ἀποτελοῦνται δηλαδὴ μόνον ἀπὸ σύμφωνα καὶ γὰρ νὰ τὶς διαβάσῃ κανεὶς πρέπει νὰ μαντεύσῃ τὰ φωνήεντα ποῦ βρισκονται ἀνάμεσά τους.

Κοπιάζουν τόσο πολὺ οἱ μικροὶ μαθηταὶ σ' ἄλλα μέρη γὰρ νὰ ἀποστηθίσουν τὸ μητρικὸ τους ἀλφάβητον.

Στὴν διάλεκτον τοῦ Σιάμ κάθε γράμμα γράφεται κατὰ ἕξ διαφορετικὸς τρόπους καὶ γὰρ αὐτὸ ὅποιος κατορθῶναι νὰ μάθῃ περισσότερα ἀπὸ τριάντα γράμματα—ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου εἶναι 80 περίπου—θεωρεῖται σοφός!

Συνήθως οἱ ἄνθρωποι στὸ Σιάμ δὲν ξέρουν περισσότερα ἀπὸ 5-10 γράμματα (δηλαδὴ γὰρ νὰ συνεννοοῦμεθα 30-60 γράμματα) καὶ μ' αὐτὰ κατορθώνουν νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ των.

Μὰ, θὰ μοῦ πῆτε, αὐτὸ γίνονται στὴν Ἀραβία καὶ στὴν Κίνα. Καθόλου μικροὶ μου φίλοι. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας.

Στὴν γαλλικὴν, αἴφην, ὅλα τὰ φωνήεντα καὶ τὰ περισσότερα σύμφωνα προφέρονται διαφορετικὰ ἀναλόγως τῆς θέσεως ποῦ βρισκονται. Τὸ χειρότερον ὅμως εἶνε πὼς πάμπολλες λέξεις ἐνῶ προφέρονται τὸ ἴδιο, ἔχουν ἐντελῶς διαφορετικὴ σημασία καὶ γράφονται ἐπίσης διαφορετικὰ ἀναλόγως τῆς σημασίας ποῦ ἔχουν. Ἔτσι ἡ λέξις «σὲν» μπορεῖ νὰ σημαίη ἅγιος, ὕγιης, στήθος, ὑπογραφή, παραγάδι κτλ. καὶ γράφεται διαφορετικὰ σὲ κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς σημασίες τῆς αὐτῆς. Ἡ λέξις «πὲρ» μπορεῖ ἐπίσης νὰ σημαίη πατήρ, ξευγάρι, ὁμότιμος, φόβος, ἄρτιος κλπ.

Καὶ γὰρ τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσα, τί νὰ ποῦμε τώρα; Οἱ Ἄγγλοι, ὅπως θᾶχετε ἀκούσει, γράφουν «λάστιχο» καὶ προφέρουν ...«καουτσούκ»! Ὑπάρχει ἕνα μέρος στὴν Ἀγγλία ποῦ λέγεται Τινγκλ καὶ γράφεται ...Τιντινχούλ!

Φαντασθῆτε τώρα τὰ βασανιστήρια ὅλων αὐ-

τῶν τῶν μαθητῶν, πού, γιά κάθε γράμμα, εἶνε ὑποχρεωμένοι νά μαθαίνουν δέκα πέντε ὀρθογραφικούς κανόνες, καθέναν ἀπό τούς ὁποίους πάλι ἔχει ἄλλες τόσες ἐξαιρέσεις.

Νά λοιπόν, γιατί σᾶς εἶπαμε παραπάνω ὅτι εἶσθε οἱ πῶς προνομιῶχοι ἀπό τούς μαθητάς ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡ Ἑλληνική γλῶσσα ἔχει μόνον 24 γράμματα καί καθένα ἀπ' αὐτά γράφεται ὅπως προφέρεται.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἄνθρωποι καί Ζῶα

Ἐνας μικρός μου φίλος πού διάβασε τὸ δνεϊρό μου μ' ἐρωτᾷ ἂν πρέπει νά εἰμῆθο καλοί καί μὲ τὰ ποντικῶν καί ὅποια εἶναι ζῶα βλαβερά καί ἐπιζήμια. Ἡ ἐπιστήμη μᾶς λέγει βέβαια πῶς τὸ ποντίκι εἶναι φορεὺς διαφόρων μικροβίων καί πολὺ ἐπικίνδυνον συνεπῶς. Γι' αὐτὸ καί ὅταν ἐμφανίζεται σ' ἓνα τόπον ἢ πανώλης εὐθὺς ἀμέσως αἱ ἀρχαὶ προβαίνουν εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν ποντικῶν. Ἡ πράξις αὕτη λέγεται «μυοζονία».

Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νά εἰμῆθο σκληροὶ μὲ τὰ ποντικῶν. Εἶναι καὶ αὐτὰ ζῶα καί εἶναι πάντοτε σκληρὸν νά βασανίζη κανεὶς ἓνα πλάσμα ζωντανὸ ἢ καί νά τοῦ ἀφαιρῇ τὴν ζωὴν.

Ἄν θέλετε νά μὴν ἔχετε πονίκια στὸ σπιτί σας μπορεῖτε νά λάβετε ἄλλα μέτρα.

Νά μὴν ἀφίνετε δηλαδὴ στοὺς τοίχους ἢ στὰ πατώματα τρῦπες πού χρησιμεύουν γιά φωνῆς τῶν ποντικῶν, νά κρατεῖτε καθαριότητα καί νά λαμβάνεται γενικῶς κάθε προφυλακτικὸ μέτρο. Ἐπὶ τέλους καί ὅταν ἀκόμη πιάνετε ἓνα ποντίκι εἶναι περιττὸ νά τὸ βασανίζετε ἢ νά τὸ σκοτώνετε. Ξεύρετε τί κάνω ἐγὼ ἂν τύχη καί πιᾶσω κανένα; Τὸ μεταφέρω ἀτλούστατα σ' ἓνα μεγάλο δρόμο ἢ στὸ στόμιό μιᾶς ὑπονόμου καί ἐκεῖ τὸ ἀφήνω ἐλεύθερο.

Εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος ν' ἀπαλλαγῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐνόχλησιν καί νά ἔχη καί ἡσυχία τὴν συνείδησιν του διότι δὲν ἀφῆρεσε μιαν ζωὴν τὴν ὁποῖαν δὲν ἔμπορει νά δόσῃ.

Σεβασμὸν πρὸς τὴν ζωὴν, γενικῶς. Αὐτὸ τὸ ἀξίωμα πρέπει νά ρυθμίζη τὰς πράξεις τῆς ζωῆς μας. Ζωὴν δὲν ἔχει μόνον ὁ ἄνθρωπος. Ἐχουν ὅλα τὰ πράγματα πού ὑπάρχουν γύρω μας. Καί τὰ φυτὰ ἀκόμη ἔχουν ζωὴν. Ἀκόμη καί τὸ ὄρουγά ἂν καί ἡ ζωὴ τῶν αὐτῶν δὲν περιπίπτει στὴν ἀντίληψιν μας.

Θά μοῦ πῆτε ἴσως πῶς μέσα σ' αὕτη τὴν ἴδια τὴν φύσιν ὑπάρχει ἡ αἰωνία πάλη τῆς ζωῆς. Ἐνα ζῶον σκοτώνει ἓνα ἄλλο γιά νά ζήσῃ τὸ ἴδιο. Ἔτσι γίνεται βέβαια. Μά αὐτὸ δὲν σημαίνει πῶς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά παραδοθῇ τυφλὰ σ' αὐτὴν τὴν ἀγριότητα. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει κατὶ πού τὸν διακρίνει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα. Ἐχει τὸ μυαλὸ, τὴν νόησιν. Τί διαφορά λοιπὸν θά εἶχαμε ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα ἂν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἀντικρούσαμε καί μεις τὴν ζωὴν; Ἡ φύσις μᾶς ἐδωκε τὴν νόησιν αὐτὴν νά βασιλεύωμε στὴν γῆ. Καί τὸ προνόμιον αὐτὸ πῶς δὲν τὸ ἔχει κανένα ἄλλο ζῶον τῆς σφαιρας μας, μᾶς δημιουργεῖ φυ-

σικὰ μερικὰς ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας δὲν ἔμποροῦμε νά περιφρονήσωμε. Μιά ἀπ' αὐτές, ἡ κυριώτερη, εἶναι νά εἰμῆθο καλοί καί δίκαιοι πρὸς τούς κατοτέρους μας. Ἐνας βασιλεὺς ἔχει καθήκον νά εἶναι καλὸς πρὸς τούς ὑπηκόους του. Καί ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν σὺν βασιλεῖ; τῆς γῆς αὐτῆς ἔχει τὸ ἴδιο καθήκον. Εἶναι ἓνα εἶδος ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ ἐπάνω στὴν γῆ. Ἀπὸ ὅλα τὰ πλάσματα τῆς αὐτῆς εὐρίσκεται πλησιέστερα στὸν Δημιουργό. Καί μιὰ μυστικὴ φωνὴ πού φωλιάζει βαθειὰ στὴν ψυχὴ του,—ἡ συνείδησις— τὸν ὀδηγεῖ ἀλάνθαστα στὸν δρόμο τοῦ καθήκοντος. Αὕτη τὴ φωνὴ δὲν πρέπει νά τὴν παρακούωμε. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Καί ἡ φωνὴ αὕτη εἶναι ὁ καλλίτερος νόμος γιά τὴν διαγωγή μας.

Ὅστε μικροὶ μου φίλοι ν' ἀγαποῦμε καί τὰ ποντικῶν καί ὅλα τὰ ἄλλα πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Γιατί μόνον ἐπὶ ἐκπληροῦμε τὸν προορισμὸν μας. Ἄν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μάθαιναν νά εἶναι καλοί πρὸς τὰ ζῶα θά ἴσταν κ' ἄλλοι καί πρὸς τούς ὁμοίους τῶν καί τότε ἡ πραγματικὴ εὐτυχία θά βασιλεῦε στὴν σφαῖρα μας.

Ο ΦΙΓΚΑΡΩ

Για νὰ περᾶτε

Ἐπὶ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ

—Τί θά γίνης σὺν μεγαλώσης Τοτό;

—Ψωμᾶς.

—Καί γιατί αὐτό;

—Γιὰ νά πουλάω φθηνότερα τὸ ψωμὶ στὴ Μαμά μου.

Ἐπὶ μᾶθημα τῆς Ἱστορίας

Ἄ δάσκαλος.—Ἄ Γιώργω, θά πρέπει νά κοπιᾶσης γιά νά μᾶς φθάσης. Ποῦ εἶμαστε ὅταν ἔφυγες;

Γιώργω.—Στὰ στενὰ τῶν Θερμοπυλῶν.

Ἐπὶ ρεστοράν

—Γκαρσὸν εἶναι φρέσκο τὸ ψάρι;

—Δὲν ξέρω, κύριε, εἶμαι μόνις ὀκτῶ μέρες στὴν ὑπηρεσία τοῦ καταστήματος.

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

Τὸ βαρύτερο τοῦ νεροῦ αὐτὸ ἐπιπλέει

Προτείνετε στὴ συντροφιά σας ἂν μπορῇ νά ριξῇ μιὰ βελόνα σ' ἓνα δοχεῖο μὲ νερὸ χωρὶς νά βουλιάξῃ. Ὅλοι θά δοκιμάσουν καί κανεὶς δὲν θά τὸ καταφέρῃ, τότε λέστε τους ὅτι σεῖς μπορεῖτε νά τὸ ἐπιτύχετε. Ἀλείψετε τὴν βελόνα σας μὲ λίπος ὑστερα ὀρίξτε μέσα στὸ νερὸ ἓνα σιγαρόχαρτο καί ἐπάνω πετάξτε τὴ βελόνα. Λίγο-λίγο τὸ σιγαρόχαρτο ποτίζεται μὲ νερὸ καί βουλιάζει ἢ δὲ βελόνα σας ἐπιπλέει.

ἈΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΣ

—Μπράβο παιδιά! ἀκούστηκε, ἄξαφνα μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν πόρτα καί ἡ μεγάλη ἄδελφὴ πού πήγαινε στὸ Πανεπιστήμιο, ἢ Ἄνθούλα, φάνηκε μπροστά τους!... Μέρη Ἄνθούλα, φάνηκε παρακολουθῶ πού μιλάτε γιά τὸν Ἀπόλλωνα καί προσπαθεῖ καθέναν μετ' ἑσέως τὸν νά διηγηθῇ ὅσο πῶς ὄραϊα μπορεῖ τούς μύθους τοῦ ὄραϊου θεοῦ τοῦ φωτός... Θέλετε τώρα νά σᾶς συμπληρώσω καί ἐγὼ τὶς γνώσεις σας καί νά σᾶς ἐξηγήσω τὴ θεοὶ πού ἔχει ἀνάμεσα στοὺς θεοὺς ὁ Ἀπόλλων;

—Θέλωμε, θέλωμε φώναξαν τὰ παιδιά, κολακευμένα πού ἡ μεγάλη ἀδελφὴ ἀσχολήθηκε μαζί τους. Ἡ Ἄννα σηκώθηκε πρόθυμα ἀπὸ τὴ θεοὶ τῆς νά καθίσῃ ἢ Ἄνθούλα καί αὕτη πῆρε ἓνα μικρότερο σκαμνῆκι καί ἐκάθισε κοντὰ τῆς.

Λοιπὸν τὸ νοῦ σας ἐδῶ.. ἄρχισε ἡ μεγάλη ἀδελφὴ μὲ ἐπισιμότητα... Εἶδατε ὡς τώρα τὸν Ἀπόλλωνα ὡς θεὸ τοῦ κνηγιοῦ καί ὡς θεὸ τοῦ φωτός... Μὲ τὸ μῦθο τῆς Δάφνης καί τοῦ Ἰάκινθου ὁ Ἀπόλλων γίνεται καί θεὸς τῆς φύσεως πού μετ' ἄχτινες του ἐπιδρᾷ στὴ βλάστησι καί στὴ καταστροφὴ τῶν φυτῶν...

—Τὸ μῦθο τοῦ Ἰάκινθου εἶπες Ἄνθούλα; δὲν τὸν ξέρομε πὲς μας τον.

—Ὁ Ἰάκινθος ἦταν ἓνας Σπαρτιάτης νέος, φίλος πολὺ τοῦ Ἀπόλλωνα. Συχνὰ ἔπαιζαν μαζί τὸ δίσκο... Κάποτε λέει ὁ μῦθος ὁ δίσκος ξέφυγε ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνα τὸ χέρι καί ἐχτύπησε τὸν ὄραϊο νεὸ πού ἔπεσε μονομιᾶς νεκρὸς... Ἀπελπισμένος ὁ θεὸς ἔκαμε νά φυτρώσῃ εὐθὺς στὸ μέρος πού θάψανε τὸν ἄτυχο φίλο τον, ἓνα ὄραϊο κάτασπρο λουλούδι μὲ δυνατὴ μυρωδιά, αὐτὸ πού καί σήμερα τὸ λέμε Ἰάκινθο...

—Τὸ ξέρω φώναξε πρῶτος ὁ Λάμπης...

—Τὸ ξέρομε εἶπαν καί τ' ἄλλα παιδιά.

—Μᾶς μένει τώρα νά δοῦμε τὸν Ἀπόλλωνα σὲ μιὰ ἄλλη ιδιότητά του...

—Στάσου Ἄνθούλα νά σοῦ τὸ πῶ ἐγὼ εἶπε ὁ Λάμπης... Ὁ Ἀπόλλων ὁ θεὸς τοῦ φωτός καί τῆς ἁρμονίας παίζει σπουδαῖο ρόλο μέσα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Διὸς, στὸν Ὀλυμπο... Τριγυρισμένος ἀπὸ τὶς Μοῦσες, τὶς Χάριτες καί τὶς Ὁρές παίξει τὴν γλυκεῖά του κιθάρα καί αὐτὲς τραγουδοῦν καί χορεύουν...

—Εἶσαι περίφημος, Λάμπη. Καί τί συμπραίνεις ἀπὸ αὕτη τὴν εἰκόνα Ἄννα;

—Πῶς ὁ Ἀπόλλωνας εἶναι θεὸς τῆς μουσικῆς καί τῶν ἄλλων ὄραϊων τεχνῶν... Γιατί ἔτσι μᾶς εἶπαν στὸ σχολεῖο πῶς οἱ ἐννιά Μοῦσες συμβολίζουν τὶς τέχνες καί τὶς ἐπιστήμες.

—Πολὺ σωστά! Ὁ Ἀπόλλων λοιπὸν, καὶ τὸν θεὸ τοῦ φωτός καί τῆς ἁρμονίας εἶναι καί προσιάτης τῆς μουσικῆς. Γέννημα τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ὁ ὄραϊος αὐτὸς θεὸς εἶναι τὸ σύμβολο τῆς λεπτῆς καί ἁρμονικῆς ψυχῆς τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος πού μετ' ἡμῶν ἐπιπνευσί του ἐδημιούργησε τόσα ἀριστουργήματα... Ἔτσι τελειώσαμε πιά καί μετ' ἡμῶν Ἀπόλλωνα...

Τέσσερα εὐχαριστῶ ἀκούστηκαν μονομιᾶς ἀπὸ τὰ τέσσαρα ἀδελφία.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ—ΠΑΠΑΔΑΚΙ

Παιδικὸ Τέμιο

Ἐπὶν ἀρχαιοσώλη

—Ὁραῖα αὐτὰ τὰ παλιὰ ἐπιπλα πού ἔχετε, μὰ λιγάκι ἀκριβὰ.

—Τί νά σᾶς κάμω, κύριε, τὰ ἐργατικά σήμερα εἶναι τόσο ἀκριβὰ!

Κακὸς ὄσολογισμὸς

Ἡ μαμὰ στὸν μικρὸ τῆς πού ἐρχεται πάλι ξυλοκοπημένος.—Δὲν σοῦ εἶπα ὅταν ἔχεις διάθεσι νά παλεύης νά μετρᾶς ὡς τὸ ἐκατό;

Ὁ μικρὸς Γιαννάκης κλαίγωντας.—Αὐτὸ θέλησα νά κάμω μὰ ἡ μαμὰ τοῦ Νίκου τοῦ εἶπε νά μετράῃ μόνο ὡς τὰ δέκα

Ο. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Περὶληφ. ἀπὸ τὰ προηγουμένα κεφάλαια)
 Ὁ Ρολάνδος Παῖξς ἀποφασίζει νὰ συναγωνισθῆ
 γιὰ νὰ καταβῆ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ κάνοντας μὲ
 ἀεροπλάνο τὸν γύρο τοῦ κόσμου σὲ 10 μέρες. Πέ-
 νει μαζὺ του σ' αὐτὴ τῆ διάπτησι τὸν ἐξάδελφό του
 τὸν Γεράρδο πὸν εἶναι ἕνα παιδί 17 χρόνων καὶ ἀρ-
 χίζουν μὲ πρῶτο σταθμὸ τὸ Κάιρο.

Ἐκεῖ ἕνας φελάγος γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Ρολάνδο
 γιὰ κάποιο ἐπεισόδιον πὸν εἶχε μαζὺ του ἀφαιρῆ κά-
 ποιες βίδες ἀπὸ τὰ μηχανήματα τοῦ ἀεροπλάνου του
 καὶ οἱ δύο φίλοι μας βρέσκονται στοὺς αἰθέρας ἔρμαια
 τοῦ ἀνέμου.

Τὰ δευτερόλεπτα μοῦ φαινόταν αἰῶνες...
 Ὁ οὐρανὸς εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ
 ὁ ἀνεμὸς ἦταν τόσο δυνατὸς πὸν ἔστειλε
 ὡς τὰ ὕψη μας τὴν ἄμμο. Τὰ σύννεφα ἐγί-
 νογτο ὀλοένα πιὸ πυκνά.

— Θάψαστε κοντὰ στὴν ἀκτὴ, εἶπεν ὁ
 Ρολάνδος.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ κατεβῶμε ἀμέσως...

— Γιὰ νὰ θαφτοῦμε στὴν ἄμμο;

— Ἐχεις δίκιο, δὲν μπορούμε νὰ κά-
 μουμε τίποτα.

Ἐνα ρίγος μ' ἔκαμε νὰ τρέμω ἀπὸ τὸ
 κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ὁ κίνδυνος μᾶς ἀ-
 πειλοῦσε ἀπ' ὄλες τίς μεριές καὶ δὲν ὑπῆρ-
 χε καμμιά ἐλπίς σωτηρίας... Ἐπρεπε νὰ
 παραδοθῶμε στὴν τύχη καὶ νὰ τὸ πάρουμε
 ἀπόφασι ὅτι θὰ ἐχαπόμαστε μέσα στὴν ἀνε-
 μοζάλη.

Σὲ λίγο σχίσθησαν τὰ σύννεφα καὶ εἶ-
 δαμε μὲ τρόμο μας τὰ κύματα νὰ σπά-
 ζουν πάνω σὲ κάτι πελώριους βράχους.

Εἶμαστε σὲ πενήντα μέτρα ὕψος καὶ αἰ-
 σθανόμαστε στὰ πρόσωπά μας ὅλη τὴν
 ἄρμη τῆς θάλασσας. Νόμισα πὸς ἀντίκρου-
 ζα τὴν τελευταία μας ὥρα. Ἐξαφνα ὅμως
 μὴ δυνατὴ πνοὴ ἀνέμου μᾶς ἔσπρωξε πρὸς
 νότον.

Τότε ἄρχισε ἕνα φοβερὸ ταξεῖδι. Ὁ κν-
 κλὼν ἐξέσπαζε μὲ μανία καὶ παρέσυρε μὲ
 μεγάλη ταχύτητα τὸ ἀεροπλάνο μας πρὸς
 τὸν ἀχανῆ Ὀκεανό. Δηλαδή εἶχαμε χάση
 καὶ κάθε ἐλπίδα γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν
 Ἰνδικὴ ἀκτὴ ἢ ἀκόμη καὶ στὴν Κεϋλάνη.
 Ἄν εἶχαμε πηδάλιο θὰ μπορούσαμε τοῦ-
 λάχιστο νὰ στραφοῦμε πρὸς τὴν Ἀσία ἢ
 σὲ καμμιά Ἀφρικανικὴ ἀκτὴ.

Ἀνὰ ἀνταλλάσσαμε
 λέξι μὲ τὸν ἐξάδελ-
 φό μου. Πρὸς τὶ ἄλ-
 λως τε... Ἐέραμε κα-
 λὰ ποιὰ ἦταν ἡ τύχη
 μας...

Σὲ εἰκοσιτέσσαρες
 ὥρες θὰ ἐτελείωνε
 ἡ προμήθειά μας τῆς βενζίνης, ὁ μοτέρ μας
 θὰ ἔπαυε νὰ δουλεύῃ καὶ θ' ἀκολουθοῦσε
 τὸ τέλος...

Ἐκύτταξα τὸν Ρολάνδο πὸν εἶχε τὰ χα-
 ρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἡλλοιω-
 μένα, ἀλλὰ διατηροῦσε ὅλη του τὴν ψυ-
 χραιμία σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκόμη ἀπελπισθῆ.
 Τὰ μάτια του ἔλαμπαν καὶ ἔφαγαν θάλαγε
 κανεὶς σὰ νὰ γύρευαν κάτι. Στὸ τέλος ἀπο-
 καμωμένος αἰσθάνθηκα τὰ μάτια μου νὰ
 κλείνουν καὶ δὲν εἶχα τὴ δύναμι ν' ἀν-
 τιδράσω στὴ νύστα πὸν εἶχε ἀρχίσει νὰ μὲ
 καταλαμβάνῃ. Βυθίσθηκα σ' ἕνα ὕπνο γεμά-
 τον ἐφιάλτας καὶ ὅταν ξύπνησα ἦταν ἡδη
 μεσημέρι. Ὁ ἐξάδελφός μου εἶχε τὴν ἴδια
 πάντα ἀποφασιστικὴ ἔκφρασι στὴ φνσιο-
 γνωμία του.

— Ἐλπίζεις, ἀκόμη; τὸν ἐρώτησα.

— Γιατὶ ὄχι, δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται
 κανεὶς ποτέ. Ἄν συναντήσουμε κανένα
 πλοῖο θὰ σταματήσω τὸν μοτέρ καὶ θὰ
 πλευρίσωμε κοντὰ του. Ἄλλὰ γιὰ τὴν ὥρα
 ἔχω ἀνάγκη νὰ ξεκουραστῶ λίγο ὅπως ξε-
 κουράστηκες καὶ ἐσύ. Ἐχε τὸν νοῦ σου ὅσο
 θὰ κοιμᾶμαι καὶ ἂν συμβῆ τίποτε ἔκτακτο
 ξύπνησέ με.

— Ἐννοια σου, τοῦ ἀπῆντησα ὑπερή-
 φανος πὸν μοῦ ἀνέθεται μία τέτοια ἀπο-
 στολή.

Σὲ λίγο ὁ ἐξάδελφός μου ἀποκαμωμένος
 καὶ αὐτὸς κοιμόταν μακαρίως.

Ἐξακολουθοῦσαμε νὰ πετοῦμε πρὸς
 νότον καὶ νὰ διαγράφωμε κάθε τόσο κύ-
 κλους ἀναλόγως τοῦ κνκλῶνος πὸν μᾶς ἔ-
 δευε ὅταν ἔξαφνα ὁ μοτέρ ἄρχισε ν' ἀ-
 κούεται λιγότερο ἕως ὅτου ἐσταμάτησε ἁ-
 πότομα.

Εἶχαμε κάψη καὶ τὴν τελευταία μας στα-

γόνα βενζίνης.

— Ρολάνδε, ξύπνα! ἐφώναξα καὶ ἄρπα-
 ξα τὸ μπράτσο τοῦ ἐξάδελφου μου.

Αὐτὸς ξύπνησε σαστισμένος καὶ ἡ πρώτη
 του ἐρώτησις ἦταν:

— Προσευωθήκαμε; Τὶ τρέχει;

Τοῦ ἐξήγησα πὸς εἶχαμε τελειώσῃ τὴν
 βενζίνη μας τὴ στιγμὴ πὸν ἀκριβῶς μ' ἀ-
 δυνατώτερη πνοὴ ἀνέμου μᾶς πῆγε σὲ δυσ-
 θεόρατα ὕψη.

— Ρολάνδε, Ρολάνδε, ἐφώναξα ἔξαφνα
 χαρούμενος. Ἐνα νησί! Ἐνα νησί!

Ἄλλὰ ἕνα τρομερὸ τριζίμο ἀκολούθησε,
 τὸ ἀεροπλάνο μας ἐτρανιάχθηκε σὰν νὰ
 εἶχε δεχθῆ ἕνα δυνατὸ κτύπημα καὶ δὲν
 θυμάμαι τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι ἔβγαλα μιά
 φωνὴ καὶ ἔχασα τίς αἰσθήσεις μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Τὸ ξερωνῆσι

Ὅταν ξαναῆρθα στὶς αἰσθήσεις μου ἡ
 πρώτη μου ἐντύπωσις ἦταν ὅτι ἦταν νύχ-
 τα, ἔπειτα μοῦ φάνηκε σὰ νὰ εἶχα σπασμέ-
 να ὄλα μου τὰ κόκκαλα καὶ ἐχρειάσθηκα
 ἀρκετὲς στιγμὲς γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι δὲν
 ἦμουνα πιά στὸ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ ἦμουνα
 σὲ στερεὰ γῆ! Ἐπιασα τὰ μάτια μου μὲ τὰ
 χέρια μου καὶ μὲ λίγες κινήσεις πὸν ἔκαμα
 ἐπίσθηκα ὅτι δὲν εἶχα τίποτε σπασμένο.
 Ἐκύτταξα τρυγύρω μου καὶ εἶδα τὸ ἀερο-
 πλάνο μας κομματιασμένο καὶ ριγμένο μέσα
 σ' ἕνα ἔλος ἀγνώριστο. Ὅλα εἶχαν τὸ ὕ-
 φος τόσο πένθιμα πὸν δὲν ἦσαν διόλου ἐν-
 θουρακτικὰ καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφθαναν ὅσα
 εἶχα ἰδῆ βλέπω καὶ τὸν Ρολάνδο καθισμέ-
 νον πάνω σ' ἕνα βράχο μ' ὄλα τὰ ροῦχα
 του κουρελιασμένα καὶ μὲ τὰ χέρια καὶ τὸ
 πρόσωπο καταξερωνισμένα. Κρατοῦσε στὰ
 χέρια του ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμί καὶ ἔμα-
 σοῦσε μὲ ὕφος ἐντελῶς ἀφρημένο.

Αὐτὸ τὸ θέμα μου ἀνοῖξε τὴν ὄρεξι καὶ
 ἔσπενσα κοντὰ του νὰ φάω καὶ ἐγὼ κάτι
 Ἐκνιταχτήκαμε καὶ ἐγελάσαμε μὲ τὰ χάλια
 μας, ὕστερα ὁ Ρολάνδος μοῦ ἐπρόσφερε
 λίγο κρασί πὸν εἶχε στὸ παγοῦρι του καὶ
 ἕνα κομμάτι ψωμί.

Ἀφοῦ ἔφαγα καὶ ἤπια αἰσθάνθηκα κά-
 πως καλλίτερα καὶ ὅταν εἶδα τὸν ἐξάδελφό
 μου νὰ μαζεύῃ τὰ κουρελιασμένα του καὶ νὰ
 πλαγιάζῃ ἔσπενσα νὰ τὸν μιμηθῶ χωρὶς
 νὰ κάνω καμμιά ἀπολύτως ἐρώτησι.

Ἀφοῦ ἐκοιμήθηκα ὅσο μοῦ χρειαζόταν
 γιὰ ν' ἀναλάβω δυνάμεις ἐσηκόθηκα σιγά-

σιγὰ γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσω τὸν Ρολάνδο καὶ
 ἀφοῦ ἐβεβαίωθηκα πὸς μ' ἐκρατοῦσαν τὰ
 πόδια μου ἐπεχείρησα νὰ κάμω λίγα βήμα-
 τα γιὰ ν' ἀνακαλύψω πὸν βρισκόμαστε.

Ἡ ἐντύπωσις μου ἦταν πὸς εἶμαστε σ'
 ἕνα ξερόνησο καὶ καθὼς εἶχε ἡδη νυχτώσῃ
 δὲν μπορούσα ν' ἀντιληφθῶ πολλὰ πράγ-
 ματα καὶ ξανάπεσα κοντὰ στὸν Ρολάνδο
 γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσω παρὰ μὲ τὰ πρῶτα
 χαμόγελα τοῦ ἡλίου.

Ὁ Ρολάνδος ἦταν καθισμένος μὲ τοὺς
 ἀγκῶνας στὰ γόνατα καὶ ἐφαινόταν βυθι-
 σμένος σὲ σκέψεις.

— Τὶ συλλογίζεσαι, Ρολάνδε; τὸν ἐρώτησα.

Μ' ἐκύτταξε κουνώντας τὸ κεφάλι σὰ
 νὰ τοῦ φαινόταν παράξενο πὸν μ' ἔβλεπε
 κοντὰ του καὶ ὕστερα εἶπε:

-- Συλλογίζομαι πὸς εἶναι θαῦμα πὸν
 βρισκόμαστε ἀκόμη στὴ ζωὴ.

«Εἶναι ἕνα μυστήριον πὸν θ' ἠθελα πολὺ νὰ
 ἐξηγήσω.

Σηκώθηκα, ἐξέντωσε λίγο τὰ μέλη του
 καὶ τὸν εἶδα νὸ κἀνῃ ἕνα μορφασμό.

Εἶσαι πληγωμένος; τὸν ἐρώτησα.

Τὰ πόδια μου εἶναι σὲ καλὴ κατάστασι,
 μερικοὶ μῶλωπες μόνοι, τίποτε τὸ σπου-
 δαῖο .. ἀλλὰ τὸ ἀριστερὸ μου χέρι δὲ πάει
 καθόλου καθόλου καλά.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε εἶπα.

Ἐσχισα τὸ ἦδη κουρελιοσμένο ὑποκά-
 μισο τοῦ ἐξάδελφου μου καὶ εἶδα τότε ὅτι
 εἶχε μιά βαθειὰ πληγὴ στὸ μπράτσο τόσο
 βαθειὰ πὸν δόλου παράξενο νὰ εἶχε πευ-
 ραχθῆ τὸ κόκκαλο.

— Ἄς τὴν καθαρίσωμε πρῶτα ἀπὸ τὰ
 αἵματα, εἶπε γιὰ νὰ καταλάβωμε τί συμ-
 βίνει.

— Ἐλα λοιπὸν στὸ ποτάμι, τοῦ ἀπῆν-
 τησα.

— Πὸς; ξέρεις ὅτι ὑπάρχει ποτάμι;

— Δὲν εἶναι ἀκριβῶς; εἶπεν πατάμι, μόλις
 μιά λουρίδι νερὸ μὰ γιὰ αὐτὸ πὸν θέλα
 με ἀρκεῖ.

Ἐπλυθήκαμε καλὰ ὕπερα ἐκαθαρίσαμε
 προσεκτικὰ τὴν πληγὴ καὶ τότε ἀντιληφθῆ-
 κάμε μὲ μεγάλη μας ἀνακούφισι ὅτι δὲν
 ἦταν σπασμένο κόκκαλο. Μὲ τὸ ὑποκάμι-
 σό μου ἔκαμα ἕναν καλὸν ἐπίδεσμον σφι-
 κτὸν καὶ στερεὸν καὶ τότε ἐκατάλιβα ἀπὸ
 τὸ πρόσωπο τοῦ Ρολάνδου ὅτι εἶχε λιγά-
 κι ξελαφρώσει.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ «Ἑλληνόπουλα»

Μικρὲς Ἀρσακιάδες μπροστὰ στὸν φακό μας. Μεταξὺ αὐτῶν οἱ συνδεδεμένοιές μας δεξ Δίξα Λουκίδη καὶ Ἐλένη Δημαρᾶ

Τὸ Ἀρσάκειον

Ὅσα ἀπὸ τὰ Ἑλληνόπουλα κατοικοῦν στὴν Ἀθήνα θὰ ἔχουν δῆ ἓνα μεγάλο πολὺ μεγάλο καὶ ὠραῖο κτίριο πού εἶναι κτισμένο σ' ἓνα ὕψωμα τοῦ Ψυχικοῦ. Πλάι μιά μικροῦλα χαριτωμένη ἐκκλησοῦλα σάν ἓνα μαγικὸ μικρὸ κόσμημα στέκει δίπλα του περὶφανα.

Τὸ μεγάλο αὐτὸ κτίριο εἶναι τὸ καινούργιο Ἀρσάκειο. Τὸ μεγαλύτερο καὶ πιὸ ὠραῖο σχολεῖο τῆς πατρίδος μας. Πολλὰ ἀπὸ τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ εἶναι ἴσως μαθήτριες τοῦ Ἀρσακείου, ὅσα ὁμως κατοικοῦν μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ δὲν ἔχουν τὴν τύχη νὰ γνωρίσουν τὸ καμάρι αὐτὸ τῆς ἐλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως θὰ ἔλθουν μαζί μου σήμερα καὶ θὰ τοὺς δείξω ὅσο μπροῶ καλλίτερα τὸ νέο αὐτὸ σχολεῖο.

Κάθε πρωὶ τὰ μεγάλα αὐτοκίνητα τοῦ Ἀρσακείου ξεκινοῦν ἀπ' ὅλες τὶς γειτονιὲς γεμάτα κορίτσια μικρὰ καὶ μεγάλα γιὰ τὸ Ψυχικὸ. Ὁ δροσερὸς πρωϊνὸς ἀέρας τοῦ βουνοῦ ἔχει κι' ὅλα ροδίσι τὰ μάγουλά τους σάν φθάνουν χαρούμενα μπροστὰ στὴ μεγαλοπρεπῆ μαρμαρίνη σκάλα τοῦ σχολεῖου τους.

Εἶναι 8 ἡ ὥρα. Γύρω τους τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς εἶναι χρυσομέλα ἀπὸ τὸν πρωϊνὸ ἥλιο καὶ πιὸ κοντὰ τους τὸ δάσος πού κυκλῶνει τὸ σχολεῖο μοσχοβολαί ἀπο τὰ πεῦκα καὶ τὰ θυμάρια. Τὰ μεγάλα παράθυρα τοῦ Ἀρσακείου εἶναι ὀρθάνοικτα κι' ὁ ἥλιος ἔχει ρίξει κι' ὅλας μέσα στοὺς κοιτῶνες τὸν ἐσωτερικῶν καὶ στὶς τάξεις, τὶς πρώτες του ἀχτίδες.

Τὰ αὐτοκίνητα ξεφορτῶνουν τὸν χαρούμενο παιδόκοσμο. Βιαστικά βιαστικά τὰ κορίτσια κατεβαίνουν πρώτα στὴν ἱματιοθήκη καὶ ἀφήνουν

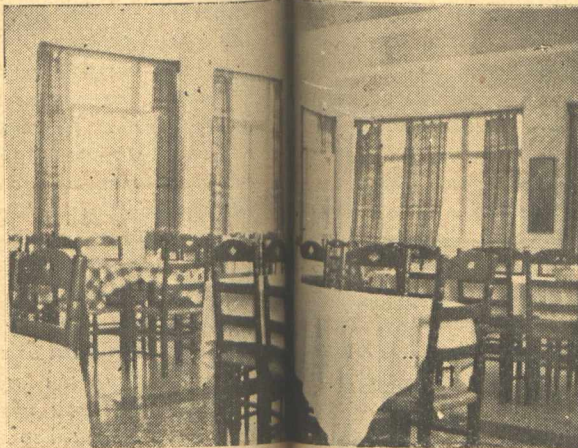
τὸ ἐπανωφόρι τους καὶ τὸ καπέλλο τους. Κάθε παιδί ἔχει καὶ τὸν ἀριθμὸ του, κι' ἔτσι σάν σχολαστὴ ξέρει πού θὰ πάη νὰ ζητήσῃ τὰ πράγματά του, ὥστε νὰ μὴν χάνη οὔτε χρόνον, οὔτε καὶ νὰ παίρνῃ τὸ ἓνα παιδί κατὰ λάθος τὸ καπέλλο τοῦ ἄλλου ὅπως γίνεται συχνὰ στὰ σχολεῖα.

Ἡ πόρτα τῆς ἱματιοθήκης κλειδώνεται ἀπὸ τὴν ἐπιμελήτρια καὶ τὰ παιδιά πηγαίνουν στὶς τάξεις των. Ἀρχίζουν τὰ μαθήματα. Ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τοῦ κτιρίου ἔχει ὅλες τὶς τάξεις καὶ ἡ δεξιὰ ἀνήκει στὶς ἐσωτερικῆς μαθήτριες. Ἀς ἀφίσουμε τὰ παιδιά νὰ κάνουν τὸ μάθημά τους μέσα στὶς ἡλιολουσμένες μεγάλες τάξεις κι' ἄς δοῦμε τώρα ὅλο τὸ κτίριο. Στὸ πρῶτο πάτωμα τῆς δεξιᾶς πτέρυγος εἶναι τὰ γραφεῖα τοῦ συμβουλίου καὶ τὰ σπουδαστήρια τῶν ἐσωτερικῶν

μαθητριῶν. Νὰ πρῶτα ἡ τάξις πού οἱ Ἀρσακιάδες μαθαίνουν βυζαντινὴ μουσικὴ γιὰ νὰ ψάλλουν στὸν χορὸ τῆς ἐκκλησίας τους.

Ἡ ἴδια τάξις μὲ ἓνα μεγάλο πιάνο, χρησιμεύει καὶ γιὰ τὰ ἄλλα μουσικὰ μαθήματα. Δίπλα, τὰ σπουδαστήρια μὲ ὠραῖα τετράγωνα τραπέζια καὶ μὲ εἰδικῆς καρέκλες γιὰ νὰ μὴν σκίβῃ καὶ νὰ μὴν κουράζονται τὸ παιδί τὶς ὥρες πού μελετᾷ. Ἐπάνω ἀπὸ κάθε τραπέζι κρέμεται τὸ φῶς κανονισμένο κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν κουράζονται τὰ μάτια ἀπὸ τὴν μελέτη.

Στὸ δεῦτερο πάτωμα εἶναι οἱ κοιτῶνες. Παιδιά μου! Ἐγὼ πού εἰμαι μιά μαμὰ πού σᾶς γράφει εἶπα μόλις εἶδα τοὺς χαρούμενους κοιτῶνες τοῦ Ἀρσακείου: «Κεῖμα νὰ μὴν μπροῶ νὰ εἶμαι πάλι μαθήτρια νὰ ζήσω μέσα σ' ἓνα τέτοιο «σχολεῖο». Κάθε μαθήτρια τοῦ γυμνασίου ἔχει τὴν καμαροῦλα τῆς. Μιά κουκλίστικη χαριτωμένη καμαροῦλα. Τὸ ντιβάνι τῆς σκεπασμένο μὲ ἓνα ἐγκύριο πολύχρωμο ὕφασμα, ἡ ντουλάπα τῆς κι' ἡ τουαλέττα τῆς κάτω, ὁ νι-

Ἡ Τραπεζαρία Ἀρσακείου

εἰς τὰ Σχολεῖα μας

πτῆρας τῆς με ζεστό καὶ κρύονερὸ τρεχούμενο καὶ ἓνα παράθυρο πού βλέπει τὸν Ὑμηττό. Τὶ ἄλλο μπορεῖ νὰ χρειαστῇ ἓνα παιδί γιὰ νὰ εἶναι εὐτυχισμένο στὰ μαθητικά του χρόνια; Τὰ μικρὰ παιδάκια κοιμοῦνται σὲ κοινούς κοιτῶνες. Τὰ κροββατῆκια τους στὴ σειρά, μέσα σ' ἓνα κοιτῶνα μὲ εἴκοσι ὀρθάνοικτα παράθυρα. Τὴν ὥρα πού μπῆκα στὸν κοιτῶνα ὁ ἥλιος εἶχε τροπὴ παντοῦ ἀκόμα καὶ στὴν πιὸ ἀπόμειρη γωνία. Κάθε παιδάκι ἔχει τὸ ντουλάπι του γιὰ τὰ ρούχα του, τὸν νιπτήρα του μὲ τὸν καθρέπτη του καὶ ἓνα μικρὸ ντουλαπάκι γιὰ τὰ ἐσώρουχά του. Ἀπέναντι ἀπὸ τοὺς κοιτῶνες εἶναι τὰ λουτρά. Ὁραῖες μαρμαρίνες γυῖρνες μὲ ντους ζεστὸ καὶ κρύονερὸ δίνει τὴν εὐτυχία τοῦ ἄφθονου τρεχούμενου νεροῦ. Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα τὰ παιδιά παίρνουν τὸ μπάνιο τους. Στὸ τρίτο πάτωμα εἶναι τὸ νοσοκομεῖο, τὸ ὅποιο φαντάζομαι πὼς θὰ εἶναι πάντα ἀδειο, γιατί μέσα σὲ τέτοιο ἀέρα καὶ τέτοιες συνθήκες ὑγιεινῆς κανένα παιδί δὲν θ' ἀρρωσταίη.

Ἡ ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ κτιρίου ὅπως εἶπαμε ἔχει τὶς τάξεις, τὰ πειραματικὰ ἐργαστήρια, καὶ τὶς τραπέζιες. Μὰ ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἀρσακείου δὲν ἔχει μονάχα φροντίδες, νὰ δώσῃ στὴν κοινωνία μορφωμένες Ἑλληνίδες, ἀλλὰ καὶ ὕγειες.

Γι' αὐτὸ ἡ γυμναστική καὶ ὅλα τὰ παιχνίδια πού δίνουν τὴν χαρὰ στο σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ ἔχουν σπουδαῖο μέρος στὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Ἀρσακιάδων. Ἡ γυμναστική γίνεται πότε σὲ ἓνα γῶρον μέσα στὰ πεῦκα πότε στὸ γυμναστήριον μὲ τὰ μονόζυγα καὶ τὰ δίζυγα, πότε στὶς ἀπέραντες ταράτσες τοῦ σχολεῖου. Γιὰ ὅσα παιδιά ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ὀρθοπεδικὴ γυμναστικὴ τὸ σχολεῖο ἔχει κάμει ἐγκατάστασι ἀπὸ εἰδικὰ ὀρθοπεδικὰ ὄργανα!

Ἡ Μαθήτριες τὴν ὥρα τῆς Γυμναστικῆς

Χωριστὰ ὁμως ἀπὸ τὴ γυμναστικὴ ὑπάρχουν στὴ διάθεσι τῶν παιδιῶν καὶ τεραῖν γιὰ τένις γιὰ βόλεϋ-μπῶλ, μπάσκετ-μπῶλ καὶ ἄλλα παιχνίδια. Ὑπάρχει ὁμως καὶ κάτι ἄλλο γιὰ τὰ παιδιά. Ὑπάρχει ἓνα ἀληθινὸ θέατρο μὲ τὴ σκηνή του, μὲ τὰ παρασκήνια, μὲ θέσι γιὰ τὴν ὀρχήστρα, καὶ μὲ ὠραία ἀναπαυτικὰ καθίσματα γιὰ διακοσίουσ θεατὰς. Στὸ θέατρο αὐτὸ θὰ δίδονται παραστάσεις ἀπὸ τὶς μαθήτριες, μικρὲς συναυλίες, διαλέξεις, καὶ κινηματογραφικὲς παραστάσεις.

Καὶ γιὰ ὅσα κορίτσια πού ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σπουδὲς τους θέλουν νὰ γίνουν καὶ καλὲς συστηματικῆς νοικοκυρῆς, τὸ Ἀρσάκειο θὰ ὀργανώσῃ μιά οἰκοκυρικὴ Σχολή.

Τὶ ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ κἀνῃ ἓνα σχολεῖο γιὰ νὰ δώσῃ στὴν Ἑλλάδα γερά, ἠθικὰ, καὶ μορφωμένα κορίτσια πού θὰ γίνουν οἱ ἀληθινὲς Ἑλληνίδες μητέρες αὐτῆς πού θὰ κρατήσουν ψυλὰ τὰ ἰδανικὰ τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς.

Θέλουμε νὰ πιστεύουμε πὼς τὰ κορίτσια μας πού μεγαλῶνουν σήμερα ἐκεῖ μέσα, στὸ ὄμορφο κι' ἀρμονικὸ αὐτὸ περιβάλλον, θ' ἀνοίξουν διὰ πλατὴ τὴν ψυχὴ τους σ' ὅτι καλὸ, τὸ μοναδικὸ αὐτὸ σχολεῖο μπορεῖ νὰ τοὺς προσφέρῃ.

Ἐνὼ ἡ μικρὴ ἐκκλησία τοῦ Ἀρσακείου στέκει ἐκεῖ δίπλα τὸ σχολεῖο γιὰ νὰ διδάσκῃ στὰ παιδιά πόσα μεγάλα πράγματα μπορεῖ νὰ κἀνει κανεὶς στὴ ζωὴ ὅταν ἔχει πίστι...

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ἡ ἐφημερίς μου, εἶπε, θὰ ἀσχοληθῆ πολὺ μὲ τὴν ἀεροπορία μας καὶ μ' ἐπεφόρτησε νὰ σὰς ζητήσω μερικὲς πληροφορίες.

— Εἶμαι στὰς διαταγὰς σας, κύριε, ἀπήντησεν ὁ διευθυντὴς μὲ πολλὴ εὐγένεια.

— Γιὰ ἀπαντήστε μου πρῶτα σ' αὐτὸ ποῦ θὰ σὰς ρωτήσω. Ἄν κάποιος κίνδυνος ἀπειλεῖ ἓνα ἀεροπλάνο ποῦ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο ἢ κάπου κοντὰ μπορεῖτε νὰ διαιάξετε τὸν πιλότο νὰ προσγειωθῆ;

— Εὐκολώτατα. Φθάνει νὰ ριξομε μιὰ κόκκινη ρουκέττα.

— Ὡραία. Θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ γιὰ νὰ τὴν δώσω στὸν συντάκτη ποῦ θὰ συντάξῃ τὸ ἄρθρο γιὰ τὴν ἀεροπορία;

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε. Σὰς δίνω καὶ δυὸ ἂν θέλετε.

Ἄνοιξε ἓνα ντουλάκι τοῦ τοίχου, ἐβγαλε δυὸ ρουκέττες καὶ τὶς ἔδωσε στὸν φίλο μας τὸν Ζὰκ, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐζήτησε βιαστικὰ μερικὲς πληροφορίες, σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

— Τώρα θὰ γελάσωμε, εἶπε σὰν βρέθηκε στὸν δρόμο.

Ψηλά στὸν ὀρίζοντα τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Ζερὰρ ἐξακολουθοῦσε νὰ κἀνὴ βόλτες. Ὁ τὸν βρέθηκε σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο ὁ Ζὰκ πέτιξε τὴ ρουκέτα καὶ ἐπερίμενε. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἄργησε νὰ φανῆ. Τὸ ἀεροπλάνο σταμάτησε τὴ μηχανή του, ὕστερα μὲ βόλ πλανὲ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει καὶ σὲ λίγο προσεγγιοῦτο κοντὰ στὸ μέρος ποῦ στεκόταν ὁ Ζὰκ.

Ὁ ἀεροπόρος μόλις εἶδε τὸν φίλο του τὸν ἐκύτταξε σασιτισμένος καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὺ ἐδῶ, Ζὰκ!

— Ναὶ σ' ἐπερίμενα

— Μ' ἐπερίμενες; Μὰ τί κίνδυνος ὑπῆρχε ποῦ μ' ἔκαναν νὰ κατέβω ἔτσι ἀπότομα; Ὁ Ζὰκ ἔσκασε στὰ γέλωτα καὶ ἐξήγησε στὸν φίλο του ὅσα ἔξυρομε.

— Πρέπει νὰ φύγωμε ἀμέσως γιὰ τὴ

Ροσέλ. εἶπε τελειώνοντας, καὶ ἐδῶ θὰ ἰδοῦμε τὴν ἀξία σου. Σὲ πόση ὥρα θὰ μπορέσωμε νὰ φθάσωμε;...

— Ἐμπρὸς λοιπὸν πάρε αὐτὸ τὸ κοστοῦμι, φόρεσέ το καὶ ἄς μὴ χάνωμε οὔτε λεπτό.

Σὲ δύο ὥρες οἱ δύο ἀεροπόροι προσεγγιοῦντο στὴ Ροσέλ.

— Νὰ ἰδοῦμε τώρα ποῦ βρίσκεται τὸ ἐργαστήριον τοῦ Καρρῶ, εἶπεν ὁ Ζὰκ ποῦ ἐπήδησε πρῶτος ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο. Ἐσταμάτησε τὸ πρῶτο ταξὶ ποῦ βρέθηκε μπροστά του, ὅταν ἀντιλαμβάνεται σιτὸ βολάν τὸν συνάδελφό του τὸν Λινοῦά, αὐτὸν ποῦ εἶχε πληρώσει τὸν σωφὸν γιὰ νὰ τὸν κἀμῃ νὰ χάσῃ τὴν ὥρα του. Βγάζει ἀμέσως τὸ περιστροφὸ τοῦ τὸ τείνει στὸν ὀδηγὸ καὶ τοῦ φωνάζει:

— Πάνω τὰ χέρια, ἀγαπητέ μου συνάδελφε!

Σασιτισμένος ὁ Λινοῦά ὑπακούει καὶ ὁ φίλος μας συνεχίζει:

— Σὰς φαίνεται παράξενο πῶς προόφθασα καὶ ἤλθα ἔ; Ἄφοῦ μεταχειρισθήκατε μέσα ὄχι ἔντιμα γιὰ νὰ μὲ ἀργοπορήσετε θὰ σὰς ἀνταποδώσω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια τώρα. Κατεβῆτε ἀμέσως ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ σὺ Ζερὰρ κράτησε μιὰ στιγμὴ τὸ περιστροφὸ μου ὥσπου νὰ βγάλω αὐτὸ τὸ ἀεροπορικὸ κοστοῦμι. Ὡραία! τώρα φορέσετέ το σεῖς, κύριε συνάδελφε καὶ ἀκολουθήσετε τὸν φίλο μου. Ζερὰρ, θὰ μοῦ κἀμῃς τὴ γὰρι νὰ ὀδηγήσης; τὸν συνάδελφό μου στὸ ἀεροδρόμιο καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν ἀφήσης. Ὡστόσο ἐγὼ θὰ πάω στὸ ἐργαστήριον καὶ ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ γράψω τὸ ἄρθρο μου. Χαίρετε, κ. Λινοῦά, καλὸ ταξίδι καὶ μὴ κρατᾶτε κίκα γιὰτι σὰς τὸ χρωστοῦσα.

Ὁταν ἐπέστρεψε ὁ Ζὰκ στὸ Παρίσι καὶ ἔγραψε τὸ ἄρθρο του, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ Λινοῦά νὰ τοῦ δώσῃ τὸ αὐτοκίνητό του. Ὁ συνάδελφός του τὸν ἐδέχθηκε πολὺ εὐγενικὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Συγχαρῆστε μου τὸ φέρεσίμο μου, μὰ τώρα εἶμαστε ἴσια-ἴσια καὶ ἂν θέλετε στὸ ἐξῆς μποροῦμε νὰ εἶμαστε φίλοι.

Ἄντι ἀπαντήσεως ὁ Ζὰκ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Ἡθοποιοῦ

— Καλημέρα Ζὰκ Ρομπέρ, σοῦ εἶπαν ὅτι σὲ χρειαζομαι;

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά, ἔχομε τίποτε νέα;

— Ναὶ θὰ σοῦ δώσω πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ διακριθῆς.

— Εἶμαι στὰς διαταγὰς σας.

Ὁ κ. Μπερνιαὲς ἐξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα του καὶ ἐπῆρε ὕφος ἐπίσημο.

— Ἐλαβα ἓνα τηλεφώνημα ἀπὸ κάποιον φίλο μου καὶ μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰς δραματικωτέρας συνθήκας ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Ἐρρίκος Ντορβάλ.

— Ὁ Ἐρρίκος Ντορβάλ ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῆ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπόψε στὸ θέατρο τῆς Σάρρας Μπερνάρ;

— Ἀκριβῶς! Ἴδου πῶς ἔγινε ἡ ἐξαφάνισις: Ἐέρεις ποῦ κἀθεται ὁ Ντορβάλ;

— Κοντὰ στὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

— Λοιπὸν ἐπέστρεψε σπίτι του χθὲς τὴ νύχτα, ὅπως συνήθως, γιὰ νὰ κοιμηθῆ. Τὸ πρωί, ὅταν ἐκτύπησε ὁ ὑπηρετὴς του γιὰ νὰ τοῦ πᾶῃ τὸ πρόγευμά του, δὲν ἔλαβε ἀπάντησι. Ἐμπῆκε τότε μέσα καὶ βόηξε τὸ δωμάτιο ἀδειανὸ καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα ἀπάνω στὸ τραπέζι:

«Αἰχμαλωτίσαμε τὸν Ἐρρίκο Ντορβάλ καὶ θὰ τὸν κρατήσωμε γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσωμε νὰ παίξῃ. Δὲν θὰ τοῦ κἀμωμε κανένα κακό». Τὸ γράμμα δὲν εἶχε καμμία ὑπογραφή, ὥστε βλέπει, δὲν ἔχομε κανένα βοηθητικὸ. Ἀναθῆτω σ' ἐσένα νὰ διευκρινίσῃς τὴν ὑπόθεσι αὐτή, Ζὰκ,

— Θὰ προσπαθῆσω, κύριε διευθυντά.

Ἐξεκρέμασε ἀμέσως τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ ἐζήτησε τὸ θέατρο.

— Ἐμπρὸς! Ἐκεῖ θέατρο Σάρρας Μπερνάρ; Ἐδῶ ἐφημερίς «Παρατηρητῆς». Ἐμάθαμε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Ἐρρίκου Ντορβάλ. Θὰ γίνῃ παράστασις ὀλωσθήποτε;

— Ναὶ, θὰ γίνῃ, τοῦ ἀπήντησαν.

— Ἔχετε ἀντικαταστάτη;

— Ναὶ, κάποιον ὀνόματι Μάρκελλον Βαλέρ, ποῦ ἔχει πολὺ ταλέντο καὶ ἄς μὴν εἶνε διόλου γνωστός.

— Σὰς εὐχαριστῶ, αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω.

Ἐκρέμασε στὴ θέσι του τὸ ἀκουστικὸ καὶ γυρίζοντας στὸ διευθυντὴ του τοῦ εἶπε:

— Κύριε Μπερνιαὲς, ὁ Ντορβάλ ἀντικατεστάθη δὲν σὰς φαίνεται περιεργὸ αὐτό;

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Ἄς μὴ χάνωμε οὔτε λεπτό, φεύγω ἀμέσως. Χαίρετε κ. διευθυντά.

Ἐπῆρε τὸ αὐτοκίνητό του ποῦ ἐπερίμενε πάντα στὴν πόρτα τῆς ἐφημερίδος καὶ ἔφυγε μὲ ὄλη τὴν ταχύτητα γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Ντορβάλ.

Ὁταν ἐφθασαν στὸ σπίτι τοῦ Ἐρρίκου Ντορβάλ ὁ Ζὰκ ἐκατέβηκε, ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ἐρώτησε τὸν ὑπηρετὴ ποῦ ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀνοιξῇ:

— Ἦσαστε ἐδῶ τὴ νύχτα τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ κυρίου σας;

— Ὁχι, κύριε, εἶχα πάρη ἄδεια γιὰ νὰ

πάω σὲ κάτι συγγενεῖς μου. Ἐπέστρεψα σήμερα τὸ πρωί.

— Σὰς ἔκανε ποτὲ ἐκμυστηρεύσεις ὁ κύριός σας;

Ναί, ἀρκετὰ συχνά.

— Φαντάζεσθε τί μπορεῖ νὰ τοῦ συνέβηκε;

— Ἡ γνώμη μου εἶναι πῶς θὰ τὸν ἀπῆγαγαν Ἀμερικάνοι.

— Γιατί τὸ λέτε αὐτό;

— Γιατί ἐδῶ καὶ κάμποσες ἐβδομάδες ἕνας Ἀμερικανὸς ὀνόματι Ἀρνολδ Ἀλμοστρογκ ἤλθε καὶ ἐπεσκέφθηκε τὸν κύριό μου γιὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ παίξῃ, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα θεάτρα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἀλλὰ ὁ κύριός μου ἀρνήθηκε γιὰτι εἶχε κλείσῃ ἤδη συμφωνία μὲ τὸ θέατρο Σάρρας Μπερνάρ.

— Δὲν ἔχετε τότε ἄδικο νὰ ὑποπτεύεσθε πῶς ἡ ἀπαγωγή μπορεῖ νὰ ἔγινε ἀπὸ Ἀμερικανούς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΑΚΙ

1.- ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ 2 ΤΡΕΛΛΩΝ

Τὰ κλασσικά, δηλαδή τὰ μελετημένα και ὑπολογισμένα ἀνοίγματα, εἶναι πολλὰ και δὲν εἶναι δυνατὸν βέβαια νὰ τὰ ἔχη κανεὶς ὅλα ὑπ' ὄψιν του. Μερικὰ ὅμως ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὰ πειὸ συνειδησιμὰ και ἀπ' αὐτὰ ἀκριβῶς θ' ἀρχίσουμε γιατί οἱ περισσότεροι παίχται αὐτὰ μεταχειρίζονται.

Ἐνα, ἀπὸ τὰ πειὸ συνειδησιμὰ, ἀνοίγμα εἶναι τὸ λεγόμενον «τῶν δύο τρελλῶν». Τὸ ἀνοίγμα αὐτὸ ἔχει τρεῖς παραλλαγές τις ὁποῖες και θὰ μελετήσωμε με τὴν σειρά.

Α'. Ἰσαλλαγὴ

Ἀντιπέθεσις τοῦ Ἀλόγου.

Ἄσπροι	Μαῦροι
1. π ε2-ε4	1. π ε7-ε5
2. Τ ζ1-γ4	3. Τ ζ8-γ5

Εἶναι ἡ καλλιτέρα θέσις πὸν εἰμποροῦν νὰ καταλάβουν οἱ δύο τρελλοὶ οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν ὁ καθεὶς των τὸν ἀντίπαλο Β.

3. π γ2-γ3	3. Α η8-ζ6
4. π δ2-δ4	4. π ε5×δ4 (*)
5. π γ3×δ4	

Ὅταν ἔχετε δύο πόνια κατὰ μέτωπον, ὅπως τώρα, πρέπει νὰ τὰ διατηρεῖτε χωρὶς νὰ προχωρήτε κανένα ἀπ' αὐτὰ ἕως ὅτου ὁ ἀντίπαλος σὰς προτείνει τὴν ἀλλαγὴ: σεις τὴν ἀποφεύγετε προχωρῶν τὸ ἀπειλούμενον πόνι σας. Ἀντὶ νὰ πάρετε τώρα, θὰ μπορούσατε νὰ προχωρήσετε τὸ πδ4 εἰς τὴν κάζαν δ5 και νὰ ἀπειλήσετε τὸ μαῦρο ἄλογο. Τὸ παίγνιδι τότε θὰ ἦταν διαφορετικὸ ὅπως θὰ ἴδοῦμε κατόπιν.

5. Τ γ5--β6

Ὁ μαῦρο: τρελλὸς θὰ μπορούσε ἀντὶ νὰ ὑποχωρήσῃ στὸ β6 νὰ δώσῃ «σάχ» ἀπὸ τὴν κάζαν β4. Σεις τότε θὰ ἔπρεπε νὰ καλύψετε τοποθετῶν τὸν Τρελλό σας ἀπὸ γ1 εἰς δ2.

6 Α β1-γ3	6. Μικρὸ ρόκ
7. Α η1-ε2	7. π γ7-γ6
8. Τ γ4--δ3	

Ἀποσύρετε τὸν Τρελλό σας γιὰ νὰ μὴ τὸν προσβάλλῃ με τὸ πόνι τῆς Βς προχωρῶν αὐτὸ εἰς δ5.

8. π δ7-δ5	
9 Α ζ6-ε8	
10. Τ γ1-ε3	10. π ζ7-ζ6

Ὁ μαῦρος παίζει αὐτὸ τὸ πόνι διὰ νὰ ἀνοίξῃ δρόμον εἰς τὸν Πύργον του.

11. Βς δ1-δ2	11. π ζ6×ε5
12. π δ4×ε5	12. Τ γ8-ε6
13. Α ε2-ζ4	13. Βς δ8-ε7

Ἡ Βς του ἐκινήθη διὰ νὰ προφυλάξῃ τὸν Τρελλό του τὸν ὁποῖον ἀπειλεῖ τὸ Ἄλογο σας.

14. Τ ε3×β6	14. π α7×β6
15. Μικρὸ ρόκ	15. Αβ8-δ7
16. Αζ4×ε6	16. Βςε7×ε6
17. πζ2-ζ4	17. Αε8-γ7
18. Πα1-ε1	18. πη7-η6
19. πθ2-θ3	19. πδ5-δ4
20. Αγ3-ε4	20. πθ7-θ6

Παίζει αὐτὸ τὸ πόνι του διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ἄλογο νὰ κινήθῃ εἰς η5 και ν' ἀπειλήσῃ τὴν Βς του.

21. πβ2-β3	21. πβ6-β5
22. πη2-η4	22. Αγ7-δ5
23. Αε4-η3	23. Αδ5-ε3

Παίζει τὸ ἄλογό του εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν διὰ νὰ κόψῃ τὴν ἐπαφὴν τῶν κομματιῶν σας και νὰ σπάσῃ τὰ δεμένα πόνια σας κατόπιν προχωρῶν τὸ πη6 εἰς η7. Προλαμβάνετε ὅμως τὸ σχέδιόν του ἀλλάζοντας τὸν Πύργον σας με τὸ Ἄλογό του ὡς ἐξῆς:

24. Πε1×ε3	24. πδ4×ε3
25. Βςδ2×ε3	25. Πα8×α2
26. Πζ1-ε1	26. Βςε6×β3
27. Βςε3-ε4	27. Βςβ3-ε6
28. πζ4-ζ5	28. πη6×ζ5
29. πη4×ζ5	29. Βςε6-δ5
30. Βςε4×δ5 (σάχ)	30. πγ6×δ5
31. Τδε×β5	31. Αδ7-β6
32. πζ5-ζ6	32. Πα2-β2
33. Τβ5-δ3	33. Βη8-ζ7
34. Τδ3-ζ5	34. Αβ6-γ4
35. Αη3-θ5	35. Πζ8-η8(σάχ)
36. Τζ5-η4	36. Αγ4-δ2

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΕΦΕΥΡΕΤΑΙ

ΠΩΣ ΕΦΕΥΡΕΘΗ ΤΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΝ

Στὰ παλὰ χρόνια, ζοῦσε εἰς τὸ Μίντελμπουργκ, ἕνας καλὸς διοπτροπώλης, πὸν τον ἔλεγε Λιπερσεῦ. Τὰ δύο μικρὰ του παιδιὰ, ὁ Λεοπόλδος και ὁ Ἐρνέστος, ἐπῆναιναν στὸ σχολεῖο, μὰ ὁ πατέρας τους, πὸν ἤθελε νὰ τὰ σχολεῖ στὴ δουλειὰ και συγχρόνως νὰ τὰ μάθῃ τὸ ἐπάγγελμά του, γιὰ νὰ τὸν οὐδεχθοῦν μὴ μέρη, ὅταν θὰ ἐμεγάλωναν, τὰ ἔπερνε πάντα στὸ μαγαζὶ του, τὶς ὥρας πὸν ἐτελείωναν τὰ μαθήματά τους, κι' ἐκεῖ, καθισμένους στὴ μεγάλη πολυθρόνα του, τοὺς ἔδειχνε τὰ διάφορα εἶδη τῶν γυαλιῶν και τοὺς ἐξηγοῦσε τὸν σκοπὸ και τὴν χρησιμότητά τους.

Ἔτσι, ἀπὸ πολὺ ἔνωρίς, αἱ δίοπτραι και οἱ φακοὶ δὲν εἶχαν κανένα μυστικὸ γιὰ τὸν Λεοπόλδο και τὸν Ἐρνέστο. Μὰ οἱ τελευταῖοι τοὺς ἐνθουσίαζαν πὸν πολὺ. Γιατί, μόλις τοὺς ἐπλησίαζαν σ' ἕνα ἀντικείμενο, τὸ ἔβλεπαν ἀμέσως νὰ μεγαλώνῃ και νὰ γίνεταί διπλάσιο, τριπλάσιο πενταπλάσιο στὸν ὄγκο και στὴν ἔκτασι.

Αὐτὸ τόσο πολὺ τοὺς εὐχαριστοῦσε, πὸν οἱ φακοὶ εἶχαν γίνεταί τὸ πὸν ἀγαπημένο παίγνιδι τους. Ἐνα μόνον πρῶμα τοὺς στενοχωροῦσε. Ὅλοι οἱ φακοὶ, ὅσους εἶχαν μεταχειρισθεῖ, ὄχι μόνον δὲν ἔκαναν μεγαλύτερο τὸν εὐδερμένο πετεινο πὸν ἦταν στὴν κορυφὴ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς μητροπόλεως τοῦ Μίντελμβούργου, μὰ τὸν ἔκαναν τοῦναντίον θαμπό, ἔτσι πὸν μόλις νὰ διακρίνεται.

Ὡς τόσο, ὁ Λεοπόλδος και ὁ Ἐρνέστος ἀγαποῦσαν πολὺ αὐτὸ τὸν πετεινὸ, πὸν στροφούριζε ἀργά, στὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου, ἀφίνοντας ἕναν ὑπόκοφον μεταλλικὸ κρότον, ὅταν νᾶθελε νὰ εἰδοποιήτῃ τοὺς κατοίκους τῆς μικρᾶς πόλεως γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ ἢ τὴν ἐπιχειρημένη θύελλα.

Ἐσκέφθησαν τότε νὰ βάλουν τὸ φακὸ στὴν ἀκρὴ ἐνὸς σωλήνος ἀπὸ χαρτόνι. Μὰ τὸ ἀποτέ-

λεσμα ἦταν και πάλι πολὺ μέτριον. Ὁ σιδερένιος πετεινὸς φαινότανε πὸν μεγάλος, μὰ ὄχι πολὺ καθαρά. Ἐμοιάζε μ' ἕναν μεγάλο σκοτεινὸ ὄγκο στὴν κορυφὴ τοῦ κωδωνοστασίου.

Οἱ δύο μικροὶ δὲν ἀπελπίσθησαν ὅμως. Ἐσκέφθησαν πὸν: τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦταν πὸν μεγάλο, ἂν, ἀντὶ γιὰ ἕνα μόνον φακὸ, μετεχειρίζοντο δύο κι' ἂν ἐτοποθετοῦσαν τὸν ἕναν στὴν μιὰ ἀκρὴ τοῦ χαρτονένιου σωλήνος και τὸν ἄλλον στὴν ἄλλην.

Διάλεξαν λοιπὸν δύο φακοὺς τοῦ ἰδίου μεγέθους, ἕναν κερτὸν και ἕνα κοῖλον και τοὺς ἐφήρμοσαν με προσοχὴ στὶς δύο ἀκρὸς τοῦ σωλήνος, πὸν, αὐτὴ τὴ φράξ, δὲν ἦταν ἀπὸ χαρτόνι ἀλλ' ἀπὸ πάφιλια. Ὑψωσαν ἔπειτα τὸν σωλήνα πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ κωδωνοστασίου.

Ὡ τοῦ θαύματος!

Ὁ σιδερένιος πετεινὸς ἐφαίνετο καθαρότατα, πενταπλάσιο: σχεδὸν ἀπὸ τὸ κανονικὸ του μέγεθος και οἱ δύο μικροὶ, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ κατόρθωμά τους, ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν πατέρα τους.

Ὁ γέρω Λιπερσεῦ τᾶβαλε στὴν ἀρχὴ με τὰ παιδιὰ του, γιατί τοῦ κατέστρεφαν τοὺς φακοὺς του, μὰ μόλις ἐξύτταξε ἀπὸ τὸν σωλήνα των, ἐννοίωσε μιὰ τὴσὴ δυνατὴ συγκίνησι, πὸν ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τ' ἀγκαλιάσῃ, λέγοντάς τους, με δάκρυα στὰ μάτια, πὸν εἶχαν βρεθῆ ἕνα πολὺ μεγάλο πρῶμα, πὸν θὰ ἀνεστάτανε τὴν ἀνθρωπότητα.

Οἱ μικροὶ τὸν ἐκύτταζαν με ἀνοικτὸ τὸ στόμα, μὴν μπορῶντας νὰ πιστεύσουν ὅτι τὸ παίγνιδι τους αὐτὸ εἶχε τὴσὴ μεγάλη σημασία. Κι' ἐκοπίασαν πολὺ βέβαια, ὅσπου του νὰ καταλάβουν, πὸν: τὸ παίγνιδι αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον τηλεσκοπίον πὸν κατασκευάζετο και πὸν ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ἀθάνατο τὸ ὄνομά τους.

Μία γερὴ γροθιά

Μπορεῖτε χωρὶς νὰ εἶσθε πυγμαῖος νὰ δώσετε σιτοὺς ἄλλους τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχετε μιὰ δύναμι ὑπερφυσικὴ στὴ γροθιά σας κάνοντας με μιὰ κτυπιὰ θρούφαλα ἕνα ἀρεκετὰ ὀγκῶδες κομματὶ ἀπὸ πυρίτη λίθον, τὸ ὁποῖον βέβαια ἔχετε ἐτοιμάσῃ καταλλήλως κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἡ ἐτοιμασία ἐγχεῖται στὸ ἐξῆς:

Πέρνετε τὸν πυρίτη λίθον τὸν ζεσταίνετε καλὰ στὴ φωτιὰ ἔπειτα τὸν ρίχνετε σὲ κρύον νερό. Αὐτὸ κάνει τὸν πυρίτη νὰ θρυματίζεται ἐσωτερικῶς ἐνῶ ἀπ' ἔξω δὲν φαίνεται τίποτε. Με μιὰ γροθιά συνειδησιμὴν γίνεταί θρούφαλα και ὅλοι ὅσοι εἶναι τριγύρω σας τὰ χάνουν, γιατί φυσικὰ δὲν ξέρουν τὸ μυστικόν.

37. πε5-ε6 (σάχ)	37. Βζ7-η6
38. πζ6-ζ7	38. Πη8-ζ8
39. Αθ5-ζ4 (σάχ)	39. Βη6-η7
40. Τη4-θ5	

ὅτι και νὰ παίξουν τώρα οἱ Μαῦροι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κινήσετε τὸ πε6-ε7 γιὰ νὰ βγάλετε νέα Βασίλισσα και νὰ κερδίσετε.

Εἰς τὸ ἐρχόμενον θὰ σπουδάσωμε τὶς ἄλλες δύο παραλλαγές τοῦ ἰδίου ἀνοίγματος.

Ο ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ

Σημ. Χρησιμοποιοῦ δεύτερον πρόσωπον διὰ τοὺς ἄσπρους και τρίτον πρόσωπον διὰ τοὺς μαῦρους διότι ἔτσι συνειθίζεται. Ὅταν λέγω «παίξετε» «κερδίζετε» κτλ. ἐννοῶ τοὺς ἄσπρους και ὅταν λέγω «παίζουν» «κερδίζουν» κτλ. ἐννοῶ τοὺς μαῦρους

(*) Τὸ σημεῖον × σημαίνει «παίρνει».

Πῶς μετροῦμε τὰ σύννεφα

Πῶς μετροῦμε τὰ σύννεφα

Εἶναι γνωστό, ὅτι τὰ σύννεφα δὲν βρίσκονται ὅλα στὸ ἴδιο ὕψος οὔτε ἔχουν τὸ ἴδιο πάχος. Θέλετε δὲ νὰ μάθετε πῶς μποροῦν νὰ ὑπολογίσουν τὸ ὕψος πού ἔχουν τὰ σύννεφα;

Ἐκσφενδονίζουν ἓνα μπαλόνη, τὸ ὁποῖον παρακολουθοῦν μ' ἓνα τηλεσκόπιο. Ὅταν εξαφανισθῇ τὸ μπαλόνη σημαίνει ὅτι ἤγγισε τὸ πρῶτο στρώμα ἀπὸ τὸ σύννεφο. Ἡ κλίσις τοῦ τηλεσκοπίου μὲ κάποιο ὑπολογισμὸ τὸν ὁποῖον κάνομε μᾶς δείχνει τὸ ὕψος, στὸ ὁποῖο βρίσκεται τὸ πρῶτο αὐτὸ στρώμα. Ἀλλὰ τὸ τελευταῖο στρώμα;

Μερικὰ σύννεφα ἔχουν μεγάλο πάχος ἄλλα ἔχουν μικρότερο καὶ ἐπειδὴ οἱ μετεωρολόγοι πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώνουν αὐτὸ καὶ δὲν μποροῦν νὰ στέλνουν ἀεροπόρους νὰ τὰ μετροῦν βρῆκαν τὸν ἐξῆς τρόπον: Χρησιμοποιοῦν ἓνα κανόνι καὶ ἐκσφενδονίζουν μερικὲς ὀβίδες πού σκάζουν σὲ διάφορα ὕψη. Ὅσο πιὸ ψηλὰ σκάση ἡ ὀβίδα τόσο ὁ κρότος της θ' ἀκουστῇ λιγώτερο. Ἐννοεῖτε ὁ κρότος ἀκούεται ἐφ' ὅσον ἡ ὀβίδα σκάζει πρὶν ἀπὸ τὸ τελευταῖο στρώμα πού ἀποτελεῖ τὸ σύννεφο, δὲν ἀκούεται δὲ ὁ παραμικρὸς κρότος ἂν ἡ ὀβίδα σκάσει μετὰ τὸ τελευταῖο στρώμα.

Γιὰ νὰ καταλάβωμε τότε τὸ πάχος πού ἔχει τὸ σύννεφο κάνομε τὸν ἐξῆς ὑπολογισμό.

Ἐὰν ἡ πρώτη ὀβίδα, τῆς ὁποίας δὲν ἀκουσθῆκε ὁ κρότος εἶχε κανονισθῇ νὰ σκάσει στὶς 8.000 μέτρα καὶ τὸ μπαλόνη πού ἐκσφενδονίσαμε μᾶς εἶχε δείξει ὅτι τὸ πρῶτο στρώμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται τὸ σύννεφο ἀπέχει ἀπὸ τῆ γῆ 6.500 μέτρα καταλαβαίνομε ὅτι τὸ πάχος του εἶναι 1.500 μέτρα Καθὼς βλέπετε εἶναι ἀπλούστατο.

Ζάχαρη ἀπὸ ζύλο

Εἶναι γνωστό ὅτι τὰ ροκανίδια χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ γεμίζωμε τὶς κάσες ὅταν θέλομε νὰ μεταφέρωμε ἀντικείμενα πού σπάζουν εὐκολὰ. Ἐδοκίμασαν ἐπίσης νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν ὡς καύσιμον ὕλην μέσα σὲ σόμπες, ἀλλὰ δὲν τραβοῦν καλά, ἐδοκίμασαν ἔπειτα νὰ κάμουν μὲ αὐτὰ χαρτί, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ἀνακατεύουν μὲ ἄλλες οὐσίες καὶ ὕστερα ἀπὸ διάφορες δοκιμὲς στὰς Ἡνωμένες Πολιτεῖας κατώρθωσαν νὰ κάμουν μὲ τὰ ροκανίδια ζάχαρη.

Σᾶς φαίνεται παράξενο;

Τὸ ζύλο ἀποτελεῖται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ κυτταρίνη, ἡ ὁποία διαλυομένη σὲ εἰδικὰ ὀξέα μεταβάλλεται σὲ μιὰ γλυκεῖα ζύμη πού χρησιμεύει ὡς τροφή διὰ τὰ κτήνη καὶ ἀντικαθιστᾷ θανάσια ἄλλες τροφές.

Βεβαίως δὲν μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν μόνο αὐτὴ τὴ ζύμη γιὰ νὰ τρέφουν τὰ κτήνη, ἀλλὰ παρατηρήθη ὅτι ἀγελάδες πού τρέφονται ἔτσι δίδουν περισσότερο γάλα.

Ἡ δηνσιμότης καὶ ὁ Παστέρ

Ὁ Παστέρ, ὁ μέγας αὐτὸς εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ ὁποίου ἐώρτασαν τὴν ἐκατονταετηρίδα τὸ 1922 ἦταν ἓνας διάσημος χημικός, πού κατώρθωσε ν' ἀποδείξη τὸν ρόλο πού παίζουν τὰ μικρόβια στὶς διάφορες ἀρρώστειες. Χάρις εἰς αὐτὸν καὶ στοὺς ἄλλους πού ἀκολούθησαν τὰ βήματα του ἐξηκριβώθη ὅτι πολλὲς ἀσθένειες εἶναι κολητικές καὶ χρειάζεται ἀπομόνωσις τοῦ ἀσθενοῦς, ἀπολύμανσις, προφύλαξις. Ἀνεκάλυψε διάφορα ἐμβόλια, μὲ τὰ ὁποῖα προλαμβάνονται πολλὲς ἀσθένειες καὶ χάρις εἰς τὸν Παστέρ μόνον εἰς τὴν Γαλλία 90.000 τὸν χρόνο σώζονται μὲ τὰς διαφόρους θεραπευτικὰς μεθόδους πού αὐτὸς ἔφερεν εἰς φῶς.

ἹΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τ' ἀγοράκι τοῦ Ντίνου

Ὁ Ντίνος καθόταν στὴν ἐξοχή, καὶ γιὰ νὰ πάη στὸ σχολεῖο του ἔπρεπε κάθε μέρα νὰ πηδήσῃ ἓνα χανδάκι πού ἦταν γεμάτο νερό.

Ἐνα μεσημέρι πού γύριζε σπίτι του ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ τὸ χανδάκι ἓνας συμμαθητῆς του τρέχει τοῦ ἀρπάξει τὸ καπέλλο του καὶ τοῦ τὸ πετάει μέσα στὸ νερό.

Κι' ἔτσι ὁ κακόμοιρος ὁ Ντίνος φθάνει στὴ μαμά του ξεσκουφωτός καὶ κλαίγοντας μὲ μαῦρα δάκρυα.

Ὁ Ντίνος ὅμως δὲν ἦταν μονάκριβος, εἶχε τὴν τύχη νὰ ἔχη ἓνα μεγαλείτερο ἀδελφὸ τὸν Γεώργιο, πού ἦταν ἓνα παιδί μὲ μιὰ καρδιά γεμάτη καλωσύνη.

Πῆρε τὸν Ντίνο στὰ γόνατα του τοῦ ἐσκούπισε τὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐννοια σου, ἀδελφάκι, μὴ κλαῖς πιά καὶ θὰ δῆς, ἄλλη φορὰ θὰ σὲ πηγαίνω ἐγὼ στὸ σχολεῖο καὶ δὲν θὰ μπορεῖ πιά νὰ σὲ πειράξῃ κανεὶς.

Καὶ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγεμα ὁ καλὸς ὁ Γεώργιος πῆρε τὸν ἀδελφὸ του ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ξεκίνησαν μαζύ.

Ὅταν φθάσανε κοντὰ στὸ χαντάκι ὁ Γεώργιος λέει τοῦ Ντίνου:

— Θέλεις νὰ γίνω τ' ἀλογάκι σου;

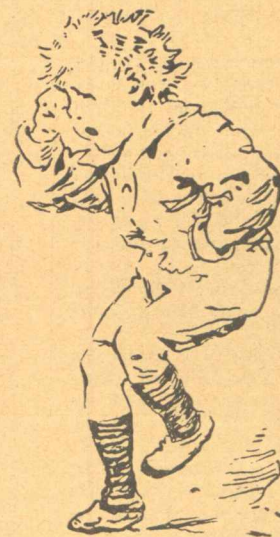
Καὶ μιὰ καὶ δυὸ σηκώνει τὸν Ντίνο στὸν ἀέρα καὶ τὸν καθίζει στοὺς ὤμους του.

Ὁ Ντίνος γελά σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ του: «Ντέ!» φωνάζει τοῦ Γεώργου καὶ δὲς του ὁ Γεώργιος πηδάει καὶ κλωτσάει σὰν σωστὸ ἀλογάκι.

Τὴν ὥρα πού ὁ Γεώργιος πάει νὰ πη-

δήσῃ τὸ χαντάκι κάνει στ' ἀστεία πὼς πάει νὰ πέση. Μὰ ὁ Ντίνος πού ἔχει πεποιθῆσι στὸν ἀδελφὸ του ξέρει πὼς ἀστειεύεται καὶ δὲν τὰ χάνει μὰ γελάει ἀκόμη πιὸ δυνατὰ.

Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ χαρὰ του πού δὲν κατοθέλει πιά στὸ παιδί πού τοῦ πέταξε τὸ καπέλλο του μέσα στὸ νερό, καὶ

λυπάται μάλιστα πού δὲν ἔχει κι' ἐκεῖνο ἓνα ἀδελφὸ σὰν τὸν δικό του.

Ὅταν ὁ Γεώργιος τὸν κατεβάξει ἀπὸ τοὺς ὤμους του, ὁ Ντίνος βάζει τὸ χεράκι του μέσα στὸ χέρι τοῦ μεγάλου τοῦ ἀδελφοῦ, κι' αἰσθάνεται ὑπερήφανος φθάνοντας ἔτσι στὴν πόρτα τοῦ σχολεῖου του, τόσο ὑπερήφανος ὅσο θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὅλα τὰ παιδάκια πού εἶναι εὐτυχισμένα καὶ καλὰ παιδιὰ καὶ ἀγαπιοῦνται ἀνά μετὰξὺ τους.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ἐντύπωση ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ Ἐχολεῖου μου

Φθάνοντας γιὰ πρώτη μῆρα στὸ σχολεῖο μου ἔνοιωσα μιὰ βαθεῖα συγκίνηση. Τὸ κτίριο ὑψώνεται ἀγέροχο καὶ λές καὶ μὲ κυττάζει σὺν τῷ μου λέει: «Καλῶς ὄρισες!» Προχωρῶ καὶ μπαίνω στὴν αὐλὴ. Σὺν τὰ μελίσσια στὴν κυψέλη βουίζουν τὰ παιδιὰ πὺν παίζουν ἀκόμη προτοῦ μπῶν στὶς τάξεις.

Ἐδῶ μιὰ παρῶα κουβεντιάζει. Λέει ὁ καθένας πῶς πέρασε τὶς διακοπές. Καθὼς μὲ βλέπουν ἐπινοοῦν γιὰ νὰ μὸφ φωνάζουν ἐνα θεομὸ «Γεῖά σου!» πὺν τοὺς τὸ ἀνταποδίδω μ' ἄλη μου τὴν καρδιά.

Πάρω κάτω μιὰ ἄλλη παρῶα παίζει κνηρημὸ, κ' ἐνῶ πάω νὰ περάσω τρώω μιὰ γεροῖ σκουνητὰ ἀπὸ ἓνα παιδί πὺν τρέχει καὶ μὲ χρησιμοποιεῖ γιὰ πρόχλωμα γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ ἓνα ἄλλο πὺν τὸν κνηρημὸ.

Παρ' ὀλίγο νὰ χάσω τὴν ἰσοροπία μου, γρηγορὰ ὁμοῦς τὴν ξαναβροῖοκο καὶ ἐτοιμάζομαι νὰ λάβω κ' ἐγὼ μέρος στὸν πανζουρλισμὸ. Ἐξαφρα ὁμοῦς κτυπᾷ τὸ κονδοῦν. Μὲ τι συγκίνηση τὸ ξανακούω! Θαρρεῖς καὶ ὁ ἦχος του εἶναι πὺν γλυκὸς ἀκόμη ἀπ' ὅ,τι τὸν ξέραμε, σὺν νὰ θέλῃ κ' αὐτὸς νὰ μᾶς συγκνηρήσει.

Ἐνα σύννεφο σκόνης σηκώνεται καὶ τὰ παιδιὰ μπαίνουν στὶς γραμμές.

Ἐρχεται ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς. Βγαίνω ἐγὼ. Κάτω ἀπὸ τὰ καταπράσινα δένδρα καὶ τὸ γαλάζιο οὐρανὸ, ἀκούονται τὰ λόγια: «Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... εἶδι κ' ἔπαθα νὰ τὸ τελειώσω. Κάτι μὸφ σφίγει το λαῖμὸ καὶ τὰ λόγια μὲ δυσκοιλία ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ χεῖλη. Τέλος προσφῶ τὶς τελευταῖες λέξεις καὶ μπαίνουμε πῶ στὶς τάξεις μᾶς πὺν λές κ' ἀνοίγουν τὴν ἀγκυλιὰ τους γιὰ νὰ μᾶς δεχθοῦν, καὶ νὰ μᾶς μάθουν τόσα καὶ τόσα πράγματα...

Μὲ τὸ καλὸ ἡ Χρονιὰ Ἄγγελος Δέσσιος

Ἡ μαμά. — Βλέπεις, ὁ Θεὸς σοῦ ἔστειλε ἓνα μικρὸ ἀδελφὸ ! Ὁ Κωστάκης: Μὰ δὲν εἶναι μικρὸς ἀδελφός, εἶναι μικρὸς παππούς, ἀφοῦ δὲν ἔχει οὔτε μὲ ἄλλια, οὔτε δόντια...

Βασιλεὺς Τζαμπατζήδων

— Τι εἶναι αὐτὸς ὁ κόμπος πούχεις δέσει στὸ μαντηλι σου, Κώστα;

— Μοῦ τὸν ἔκανε ἡ μαμά μου γιὰ νὰ θυμηθῶ νὰ ριζῶ τὸ γράμμα τῆς στὸ ταχυδρομείο.
— Λοιπόν, τὸ ἔρριξες;
— Τὸ ξέχασα σπῆτι.

— Τι βρώμικα χέρια εἶν' αὐτὰ Τάκη;

— Τι ἤθελες νὰ εἶναι κύρια

καθηγητὰ, ἀφοῦ ἔχω μιὰ βδο-
ποῦχεις δέσει στὸ μαντηλι σου, μάδα νὰ τὰ πλύνω;

— Τι δουλειὰ θὰ κάνης διὰν μεγαλώσης Τοτό;

— Νεκροθάφτης.
— Γιατί;
— Γιατί δὲν θέλω νὰ μὲ θάψουν ἄλλοι διὰν θὰ πεθάνω.

Στὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας.

— Ποῦ εἶναι τὸ Βερολίνο μικρῆ;

— Στὸ χάρτη κύριε καθηγητὰ

— Νικο πετάξου μιὰ στιγμή στὸ...

— Δόσε μου φτερά!!
Α. Μακρυγιάνης

— Γιατί, Γιαννάκη, εἶναι τόσο χλωμὸ τὸ φεγγάρι;

— Γιατί δὲν κοιμάται τὶς νύχτες.

Ὁ Τοτός κυττάζει τοὺς μικροὺς βαθμούς τοῦ ἐλέγχου του καὶ λέει στὸν Πατέρα του:

— Καλὰ λές, Μπαμπά, πὸς εἶναι γενική κρῖσις. Τὸ βλέπω καὶ στοὺς βαθμούς μου.

Βλάσιος Μακρυκόστας

ΣΤΗΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Λευκάς, 29 Ὀκτωβρίου 1933. Σήμερον 28ην Ὀκτωβρίου 1933 τὸ γυμνάσιό μᾶς ἐώρτασε τὴν ἑορτὴν τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας. Εἰς τὰς 9,30 μαθητὰ καὶ μαθητρίαι εἶχαν παραταχθῆ εἰς τὸν περιβόλιον τοῦ σχολεῖου μᾶς. Ἐνας μαθητῆς κρατῶν τὴν σημαίαν μᾶς καὶ συνοδουόμενος ἀπὸ τοὺς κ. κ. καθηγητῆς ἦλθε καὶ ἐστάθη ἀπέναντι τῶν. Οἱ μαθητὰ ἔσπευσαν νὰ σταθοῦν εἰς προσοχήν καὶ ἓνας ἐξ αὐτῶν, ὁ μαθητῆς τῆς Στ' τάξεως Νικολάου ἀπήγγειλε μιὰ προσευχὴν, κατόπιν δὲ ὁ καθηγητῆς κ. Κουνιάκης μᾶς ὠμίλησεν διὰ τὴν ἐνδοξοὺν σημαίαν μᾶς καὶ διὰ τὰ καθήκοντα τῶν μαθητῶν.

Ὄταν ἐτελειώσε τὸν λόγον του, ἐγάλη ὑπὸ ὀμάδος μαθητῶν ὁ Ἐθνικός μας ὕμνος κ' εἶται ἐτελείωσεν ἡ ὠραία αὐτῆς ἑορτῆς.
Ν. Ε. Πολίτης

Ἀθήναι— Σόλωνος 18α Ὡραὶ γραφείου 6-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξὸ μᾶς

Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ,

Ἐνας ἀπὸ οἱς ἔρριξε μιὰ μῆρα μιὰ ἰδέα, νὰ σχηματισθῆ ἓνας Ὀμιλος παιδικὸς πὺν δανειζόμενος τὴν ἐπωνυμία του ἀπὸ τὰ περιοδικὸ μᾶς, νὰ βαπτισθῆ «Παιδικὸς Ὀμιλος Τὰ Ἑλληνόπουλα».

Καὶ ἡ ἰδέα αὐτῆ σὺν τὸ σπόρο πὺν πέφτει στὴν ἐφορη γῆ ἄρχις οἰγὰ-οἰγὰ νὰ ριζοβολᾷ, ὡσπομ μὲ ὑπομονὴ κ' ἐπιμονὴ νὰ τὴν δοῦμε μιὰ μῆρα νὰ ξεπετᾷ τὰ πρῶτα τῆς βλαστάρια, νὰ αὐξάνη καὶ ν' ἀπλώνη λίγο, λίγο τὰ κλαριά τῆς κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ νὰ γίνη ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς παιδικῆς πανελληνικῆς φιλίας μὲ σκοπὸ τὴν ἀνύψωσι τῆς παιδικῆς ψυχῆς γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου μᾶς.

Αὐτὸ τὸν τελικὸ σκοπὸ ἀτένιος τὸ περιοδικὸ σας διὰν διαβάζοντας τὴν πρότασι ἑνὸς ἀπὸ οἱς ἀντελήφθηκε πὸς οἱ μικροὶ του ἀναγνώσται ξεπερνῶντας αὐτὰ τὰ ἰδιαιτικά τοῦ περιοδικοῦ σας ἵσαν ἐτοιμοὶ ὄχι μόνον νὰ τὰ δεχθοῦν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια τους ἀνθρόμορην παιδικὴν ψυχὴ νὰ χαράξουν οἱ ἴδιοι τὴν στράτα του.

Καὶ τὰ «Ἑλληνόπουλα» ἔσπευσαν νὰ οἱς ἀνακοινώσουν τὴν ὁμορφή αὐτῆ ἰδέα, γεμάτα χαρὰ, γιὰ τὴν ἰδέα ἐρχόταν ἀπὸ οἱς τὰ ἴδια ἀπὸ οἱς τοὺς μικροὺς, κ' ἀφοῦ τὴν αἰσθανθήκατε θὰ εἶσθε πράγματι ἱκανοὶ καὶ νὰ τὴν πραγματοποιήσετε.

Ὄταν γιὰ πρώτη φορὰ οἱς τὴν ἀνακοινώσαμε οἱς ἐξηγήσαμε συγχερόνως καὶ τὴ γράμῃ σας, θελήσαμε νὰ μάθωμε τὴν οἰκνὴ σας ἀπᾶν στὸ ζήτημα αὐτὸ.

Καὶ οἱ ἀπαντήσεις κατέφθασαν σωρηδόν. Ἄλλοι ζητᾶνε ἐξηγήσεις γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ Ὀμίλου, ἄλλοι μᾶς γράφουν πὸς τὸν βλέπουν καὶ ποῖα φαντάζονται πὸς μᾶς εἶναι ἡ ἐξελίξις του.

Συνοψίζοντας τὶς γνώμες τῶν τελευταῖων αὐτῶν δίδομε μιὰ ἀπάντησι στοὺς πρώτους.

Ὁ Παιδικὸς Ὀμιλος «Τὰ Ἑλληνόπουλα» θὰ ἔχη καθαρῶς Ἐθνικὸ χαρακτήρα ὡπος ἄλλοις τε

καὶ ἡ Ἐπωνυμία του τὸ ἀπαιτεῖ.

Τὶ μᾶς εἶναι ἓνα παιδί νὰ κάνη γιὰ τὸν τόπο του;

Κάτι πολὺ μεγάλο, νὰ μεγαλώνη μὲ τὴν ἐπιμονὴ σκέρνι νὰ παραδώση μιὰ μῆρα στὴν κοινωνία ἓνα ἀνθρώπο ἄριστο, ψυχικῶς πνευματικῶς καὶ σωματικῶς ἀνώτερο.

Πὸς θὰ τὸ κατορθώση αὐτό; Καλλιτερεύοντας καθημερινῶς τὸν ἑαυτὸ του, καὶ παρακινώντας καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά του.

Στὸ ἐπόμενο φύλλο μᾶς «Τὰ Ἑλληνόπουλα» θὰ οἱς ὑποβάλουν, τὰ ἄρθρα, τὰ ὁποῖα κάθε παιδί πὺν θὰ ἀποτελῆ μέλος τοῦ Ὀμίλου, θὰ ὑπόσχηται στὸν ἑαυτὸ του νὰ τηρήσῃ αὐτοῦτῃ.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ

“ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ”

Οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ φίλοι μᾶς παρακαλοῦνται ὑπὸ τῶν Α. Δεσσίου καὶ Μ. Γρηγοριάδου νὰ προσέλθουν τὴν Κυριακὴν 12 Νοεμβρίου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρώτου, ὀδ. Χρυσοστόμου Σμύρνης 15, 3ος ὄροφος.

Ἀναλαμβάνουν τὴν ἴδρυσιν Παιδικῦ Ὀμίλου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρώτου, ὀδ. Χρυσοστόμου Σμύρνης 15, 3ος ὄροφος.

Ἐλα τὴν Βέρροισιν οἱ Ἐμ. Καζαμπάκης καὶ Μιλτιάδ. Κύρου. Ὡραὶ συναντήσεως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐμ. Καζαμπάκα ἐκάστην Τρίτην 5-6 μ. μ. Τετάρτην 4-6 μ. μ. καὶ Σάββατον 3-5 μ. μ.

Σημ. Τὸν Νίκον Πολίτην εἰς Λευκάδα ἡμπορεῖτε νὰ τὸν συναντήσετε εἰς τὸ Γυμνάσιον. Εἶναι μαθητῆς τῆς Γ' Γυμνασίου.

Ἐν κῶ μεταξὺ οἱ νεοσχηματιζόμενοι Ὀμιλοὶ στὴν κάθε πόλι, ἄς προσπαθοῦν νὰ προσληθῶν ὀλο καὶ περισσότερους ὀπαδοὺς τῆς ἰδέας.

Ἄς ὀρίσουν μιᾶν ἡμέραν συνεδριάσεως κάθε δεκαπέντε μέρες, π. γ. ὀπου θὰ ἀνταλλάσσουν τὶς σκέψεις τους θὰ συζητοῦν πὸς ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων των θὰ μπορέσουν νὰ φανοῦν χρήσιμοι οἱ καί, οἱ ἀγαθοεργίες, οἱ προστάσι γερῶντων καὶ ἀπόρων παιδιῶν, οἱ προστασία ζῶων κλπ. Ἀς συντάσσουν δὲ εἰς τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως ἓνα πρακτικὸ, τοῦ ὀποῖου ἀντίγραφο, ὑπογεγραμμένο ἀπ' ὀλους τοὺς παρόντας θὰ ἀποστέλλουν στὰ «Ἑλληνόπουλα», ὡστε τὸ περιοδικὸ σας νὰ ἡμπορῆ νὰ παρακολουθῆ τὴν ὀράσι σας καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται τὴν πορεία τῆς ἐξελίξεως τῶν Ὀμίλων μᾶς.

Γιὰ σας παιδιὰ μου καὶ καλὴ δουλειὰ.

Ἡ φίλη σας

Ἡ ἄλληλογραφία μᾶς

κ. Μαρίκα Βλασοπούλου. Τὸ παραμῆθι σας ἦταν πολὺ καλὸ καὶ καθὼς θὰ εἶδατε τὸ ἐδημοσιεύσαμε.

Κρ. Παπαθανασίου. Καλῶς ἦλθε: καὶ σὺ, μικρὸ μᾶς φίλε. Χαίρομεθα γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη πὺν μᾶς ἐκφράζεις. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὴν συεργασία πὺν μᾶς τῆς σελήνης. Ἐλπίζομε μᾶζὺ μὲ τὸ φίλο σου, νὰ προσπαθήσετε νὰ μᾶς διαδόσετε στὸ σχολεῖο σας.

Ν. Ὀρολογόπουλον. Χαρήκαμε γιὰ τὸν καινούριο φίλο πὺν μᾶς ἐφερες, κ' ἐλπίζομε νὰ εἶναι κ' αὐτὸς ἀφοσιωμένος ὀπως καὶ σὺ. Καλὴ ἐπιτυχία στὴν ἴδρυσιν τοῦ Ὀμίλου πὺν θὰ ἀναλάβετε μᾶζὺ. Ἐχετε δικαῖο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς συνδρομῆς σου, ὡστε τώρα εἶσαι ἐγγεγραμμένος, ἀπὸ τὸ 15ῶ ὡς τὸ 20ῶ φύλλο. Τὰ ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ Χαράς θὰ τὸ ἔχετε περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

